

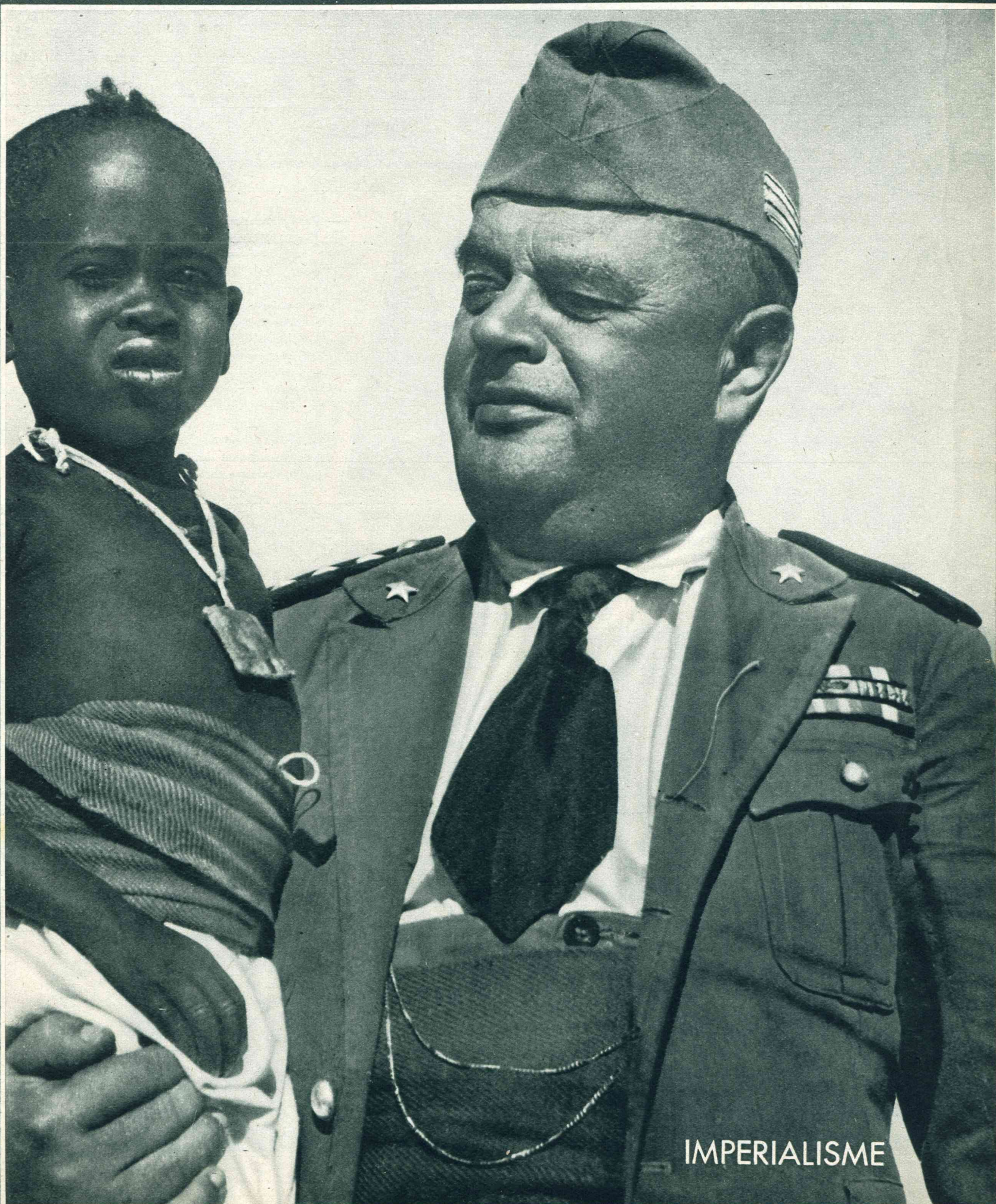
DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

IMPERIALISME

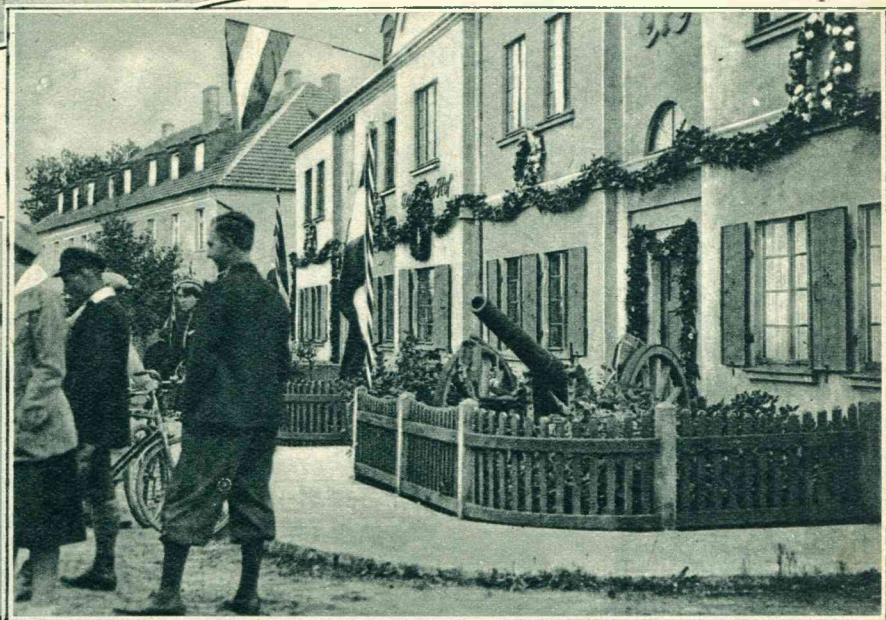
DE VREDESSTAD GLAU

In het Museum van Glau staat een fantastisch monument opgericht, waarop ook Weissenberg, als leeraar, is geplaatst.

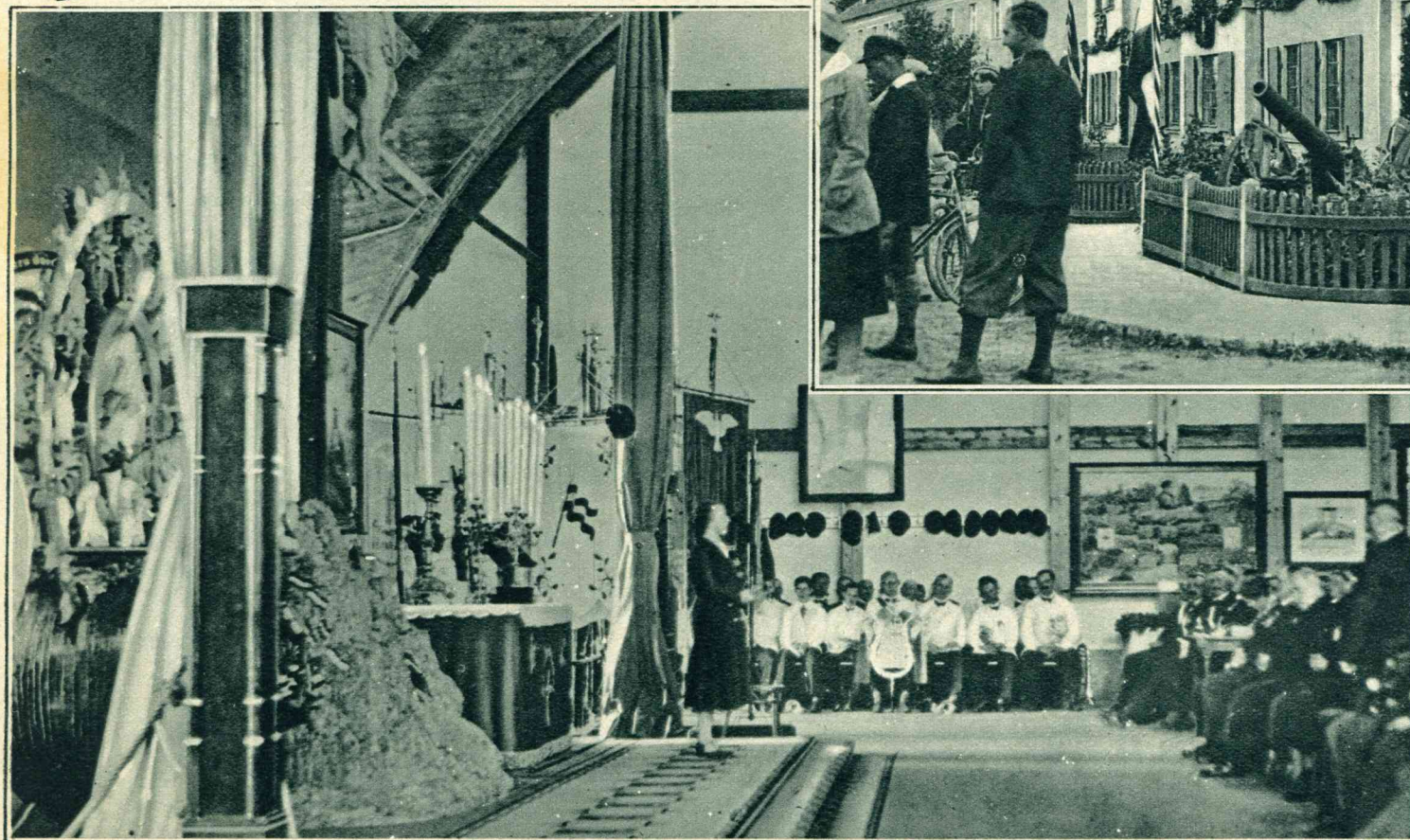

Weissenberg (saluerend, rechts op de foto) bij de parade van zijn regiment "Het eeuwige leven".

In Duitsland ontstond na den oorlog behoefte aan werkelijke leiders op allerlei gebied. En het zal dan ook niet verwonderen, dat het aantal schijn-leiders groot werd. Tot hen behoort ook de thans 76-jarige Joseph Weissenberg, voormalig schaapherder, kastelein, aapjeskoetsier, kellner en metselaar. Deze heer heeft een nieuwe godsdienst gesticht, waarvan hij het hoofd is: bovendien houdt hij zich voor een nieuwe Wereldleeraar, voor een reïncarnatie van den Christus. Weissenberg heeft met zijn volgelingen een „vredesstad” gesticht, „Glau” geheten (nabij Trebbitsch), waar huizen gebouwd, bergen afgegraven en velden beploegd worden. Hij eischt van zijn onderhoorigen blinde gehoorzaamheid en geeft hun in ruil daarvoor arbeid in zijn stad. Hij laat zich „De heilige” noemen en houdt des Zondag preeken, waarbij velen van zijn toehoorders toevallen krijgen.

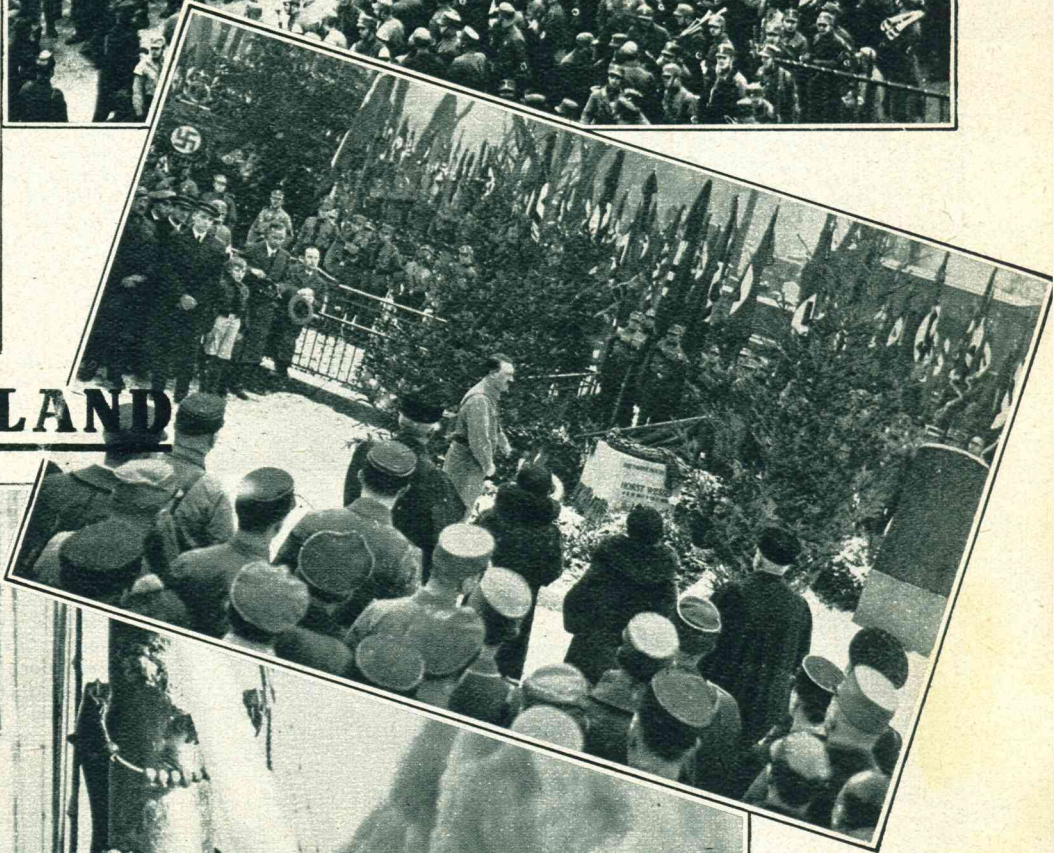
Voor de woning van het hoofd van de Vredesstad staat een kanon.

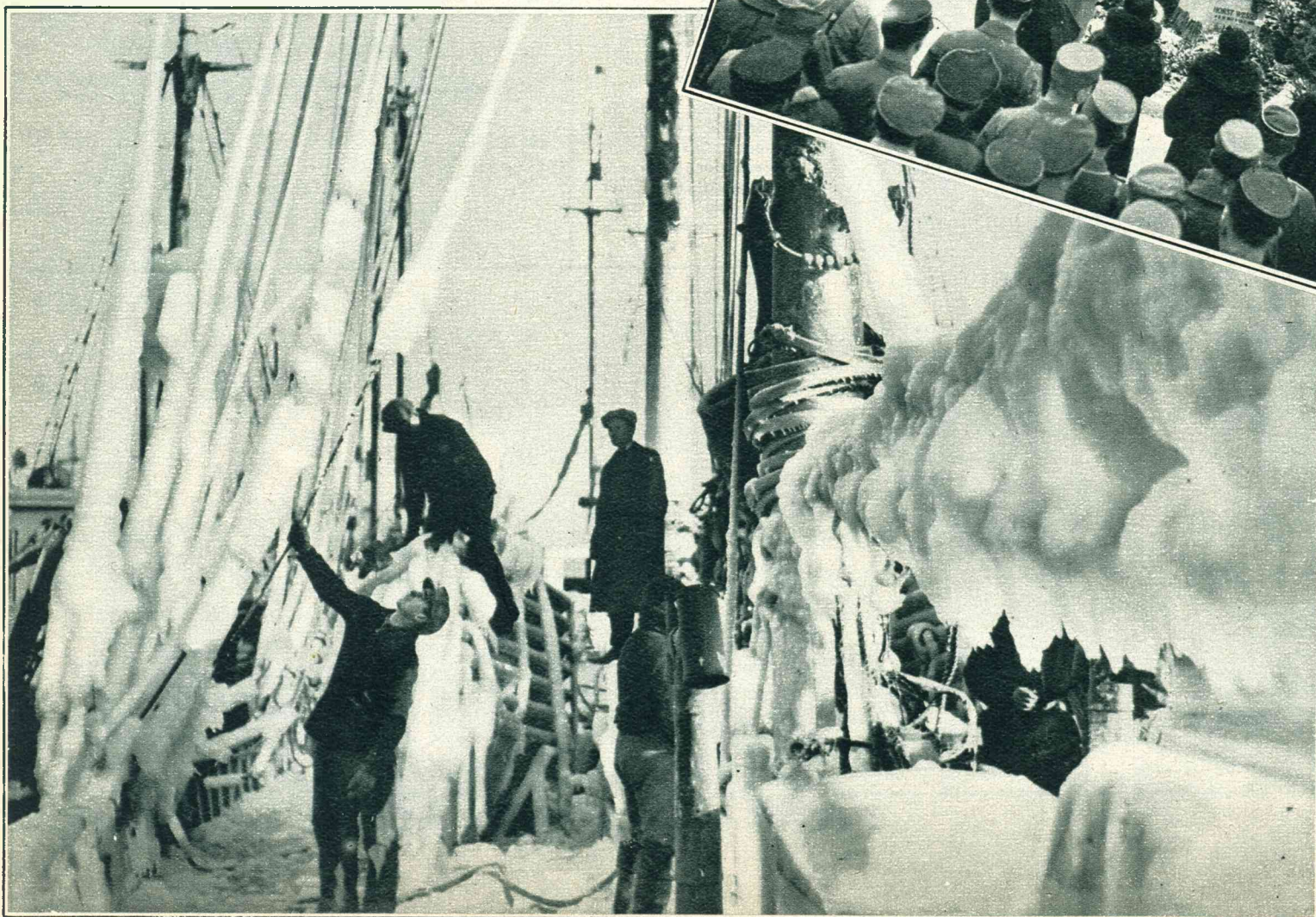
Tijdens een godsdienstoefening in de kerk. Een dameslid houdt een toespraak.

Zondag j.l. heeft de Berlijnsche afdeeling van de Nationaal-Socialistische Partij in Duitsland een groote demonstratie gehouden op het von Bülowplein, het brandpunt der communistische actie. Een groote politiemacht was samengetrokken om botsingen te voorkomen. Desondanks vielen er enkele dooden en meerdere gewonden. De regimenten der Nazi's door het zgn. Liebknechtshaus der communistische partij.

Bij de kleinste samen-schelingen chargeerden de Schupo's onmiddellijk

NIEUWS UIT HET BUITENLAND

Op het kerkhof in de nabijheid van het von Bülowplein vond een gedachtenisplechtigheid plaats ter eere van Horst Wessel, den martelaar der Nat. Soc. beweging. Hitler sprak aan het graf een redevoering uit.

In de haven van Boston liep een schoener binnen, die tijdens de reis hevig van sneeuw en ijs te lijden had. Het kostte heel wat moeite de tuigage van de ijslaag te bevrijden.

Op elke Albaneesche markt verkoopen
zwerfende zigeuners hun manden.

In Holland denkt men nog altijd, dat Albanië een land vol roovers en onrust is. Menig reiziger door Yougoslavië en Griekenland gaat zorgvuldig tot de Albaneesche grens en geen stap verder, uit vrees uitgeplunderd te worden.

Welken onzin! Albanië is voor driekwart een volkomen veilige en moderne staat, weliswaar zonder spoorwegen, maar met vliegtuigverkeer en autowegen, die grotendeels nog alleen voor handige rijders en sterke vehikels deugen. De bevolking is vriendelijk en speciaal den Hollanders goed gezind; het optreden der Hollandsche officieren voor den Balkanoorlog is nog steeds niet vergeten!

Albanië valt in twee deelen uiteen, die zeer verscheiden zijn. De Zuid-Albaneezen zijn Europeesch gekleed (d.w.z. dikwijls in lommen) en hun aard is meer Grieksch: vriendelijk maar terughoudend. Maar juist in dit Mohammedaansche Zuid-Albanië

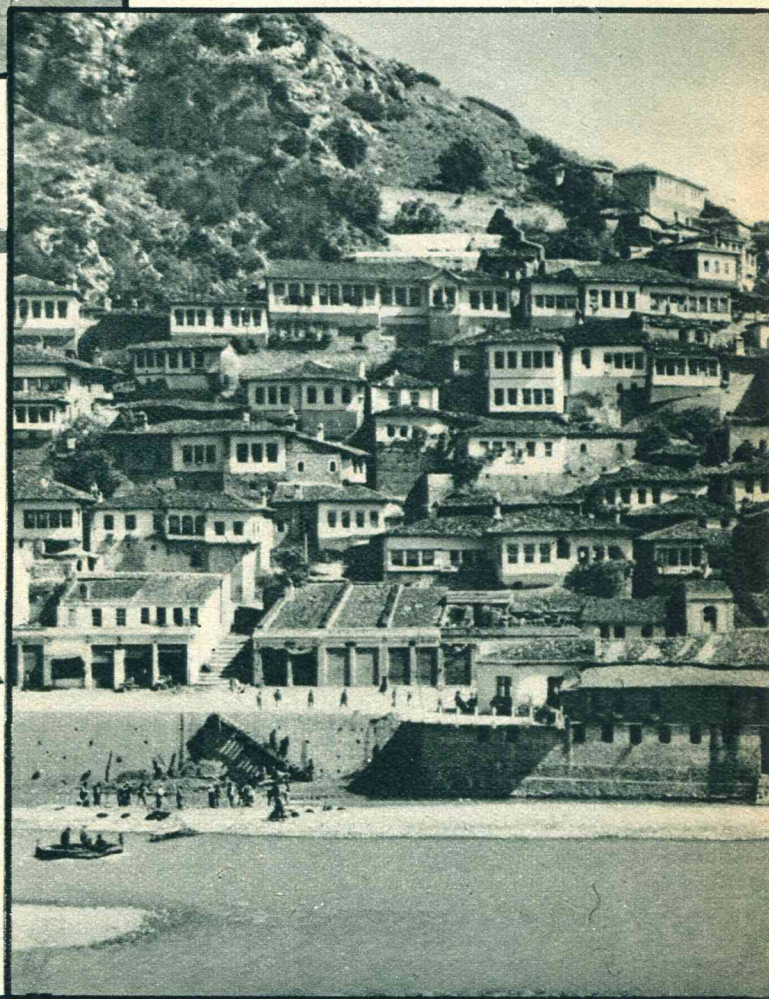
IN HET LAND DER

De witte fez en de zwarte jakjes met wollen franje zijn de gewone dracht der bergbewoners rond Tuana.

Berati, de parel van Albanië, is 'n Oostersche stad van witte huizen en blinkende minaretten.

Vóór het huwelijk wordt de prachtig gekleede Malissorenbruid door haar broers gesluierd naar het huis van den echtgenoot gebracht.

Op weg naar de markt ontmoet men in de bergen dozijnen vrouwen die op Indianenmanier hun kind met wieg en al op den rug meesjouwen.

blaast de kleine herder een oeroud wijsje op zijn fluit; en alle mannen die men tegenkomt zijn tot de tanden gewapend. Maar tegenover den vreemdeling, welk een gastvrijheid en voorkomendheid!

De Albanezen noemen zich „Skipetaren”, Zonen van den Adelaar, maar alleen de Malissoren zijn dien naam waardig. Zij zijn het beeld van den krijgshetigen bergbewoner: lang, mager en taai, en van een uiterlijke woestheid die een goed hart verbergt. Nooit zijn de Turken in deze bergen doorgedrongen, en nog schildert men in Scutari deze gastvrije dalen als moordholten

In de N.-Albaneesche Alpen zijn de Franciskanner paters tegelijk zielherder, schoolmeester, dokter en veearts.

af; vandaar dat hier twee of drie vreemdelingen per jaar het maximum is! Juist aan deze slechte faam danken deze bergen hun heerlijke onberoerdheid; want de beste middelen om een trotsch en prachtig ras ten onder te brengen, zijn in dezen hoek van de wereld juist de autobus en de confectie....

A. DEN DOOLAARD

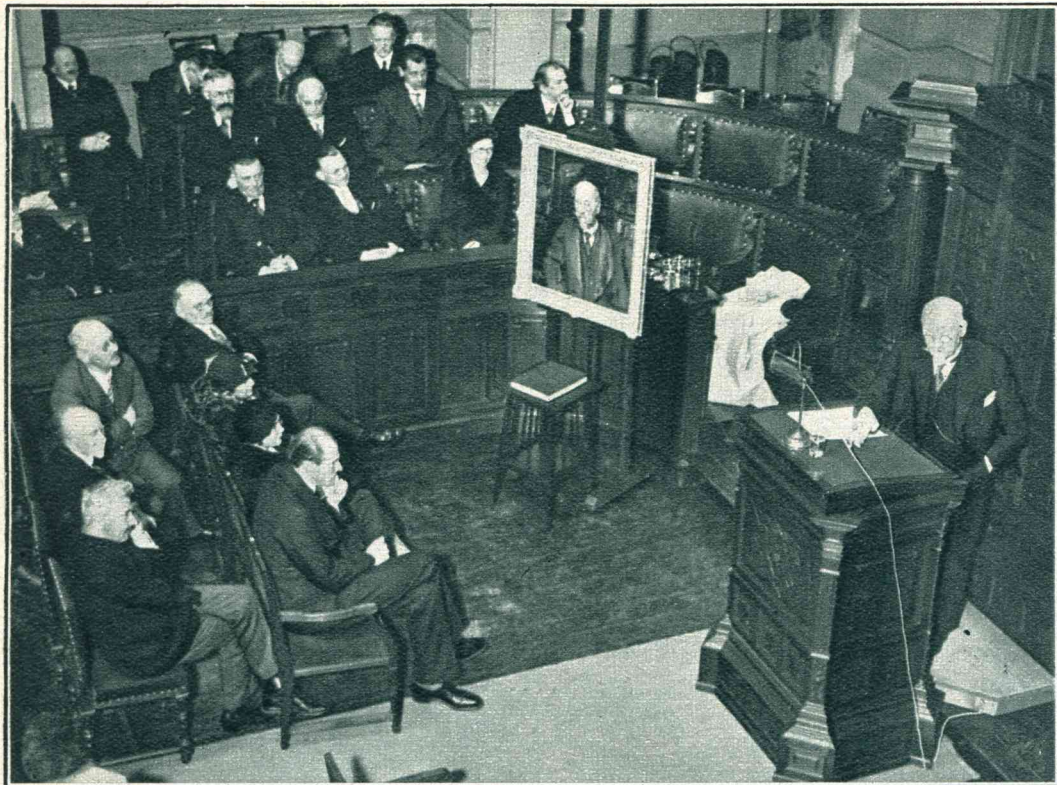
Voor vijf cent een ijskoude drank! Op geen enkele markt ontbreekt de limonade-verkooper.

liggen de prachtigste witte stadjes, waarvan een, Berati, misschien het schoonste (in aesthetischen zin!) van den Balkan is.

Maar van Tirana, de hoofdstad af, verandert alles. Daar ziet men voor het eerst de witte fez, de geborduurde hemden en zwarte jakjes met wolfranje, die iedere Midden-Albanees draagt. Door geweldige eikenwouden en moerassen loopt de weg van hier naar het veelomstreden Scutari, waar de groote Woensdagmarkt een levend ethnografisch museum is. Achter Scutari begint het woeste Noord-Albaneesche bergland, bewoond door de Roomsche-Katholieke Malissoren, die in verschillende stammen verdeeld zijn, welke elkaar op leven en dood bekampten, terwijl de bloedwraak als hoogste wet gold en gedeeltelijk nog geldt. Hier is alles nog primitief. De wegen zijn enkel smalle muilezelpaden, waarover de boerenvrouw met haar kind op den rug ter markt trekt; op de heuvels

In de Albaneesche Alpen blaast de kleine herder op zijn zelfgesneden fluit, precies zooals zijn voorouders tweeduizend jaar geleden.

Ter gelegenheid van zijn 25-jarig hoogleraarschap werd prof. mr. S. R. Steinmetz in de aula van de Gemeentelijke Universiteit gehuldigd. De jubilaris spreekt een dankwoord; naast hem zijn geschilderd portret door Isaac Israëls.

De populaire Amsterdamsche tooneel-artist Syloain Poons werd in theater Carré gehuldigd ter gelegenheid van zijn 20-jarig tooneeljubileum.

Notaris J. Th. Brugman, een bekende figuur in het katholieke openbare leven, vierde zijn 40-jarig ambtsjubileum.

UIT DE HOOFDSTAD

Slachtoffers van de iepenziekte. In het Vondelpark moesten verschillende boomen worden geveld om verdere uitbreiding van deze geveerde boomenkwaal tegen te gaan.

In de gerestaureerde huizen aan de Heerengracht 218-220 is ingericht de Economisch-Historische Bibliotheek, welke dezer dagen officieel in gebruik zal worden genomen.

Met medewerking der Spaansche regeering wordt in den kunsthandel Vecht een tentoonstelling gehouden van Spaansche schilderijen. „Kinderportret“ door Joseph Obiol.

„Vergeefsche Liefde”

Na zich jaren lang uit de filmwereld, waarin zij een vooraanstaande plaats innam, te hebben teruggetrokken, heeft Asta Nielsen thans haar voormalig beroep weer opgenomen en is zij de hoofdvertolster van de film: „Unmögliche Liebe”. Zij, die Asta Nielsen kenden, weten, welk een bijzondere persoonlijkheid zij was en hoe zij bijvoorbeeld in een harer laatste films, onder regie van G. W. Pabst: „De vreugdelooze straat” (deze film werd in 1925 vervaardigd) een geweldig dramatisch en ontroerend spel te zien gaf. Bij ons weten is dit de eenige film waarin Asta Nielsen en Greta Garbo tezamen optraden. „Unmögliche Liebe” ligt geheel in de lijn van Asta Nielsen. Het is in zekeren zin een psychologisch drama, dat zij uitbeeldt. Het gegeven behandelt een conflict tusschen moeder en dochters en daarnaast de liefde voor een man, welke echter door menschelijk plichtsgevoel onmogelijk gemaakt wordt. Om dat alles aanvaardbaar te maken, is zeker een meer dan middelmatig talent noodig, zoodat men niet behoeft te twijfelen of Asta Nielsen zal bij haar her-debuut zeker aan de gestelde verwachtingen voldoen. De film, die zeer binnenkort zal worden uitgebracht, is eigendom van de Monopole-Film Rotterdam en werd vervaardigd door D. L. S. Holland.

Vera Holk (Asta Nielsen) in gesprek met de maanzinnige echtgenoot van haar compagnon.

Ondanks den tegenzin van hare dochters legt Vera Holk zich op de beeldhouwkunst toe.

← Een der sterkste dramatische scènes uit de film moeder en dochter (Ellen Schvannoeke).

DE SCHREIERSTOREN

kreeg in vroeger eeuwen dezen naam omdat hier de zeemannenvrouwen hun mannen vaarwel zeiden vóór de lange en gevaarlijke tochten naar Indië en het Noorden.

Steekpenningen!

De Man, die een verleden had

„Gezocht voor een moeilijke en gevaarlijke, maar zeer loonnende onderneming, een jongeman met universitaire opleiding en beschafte omgangsvormen. Verdere vereischten: schranderheid, moed en een hoogstaande levensopvatting.”

Durell zat op zwart zaad... grondig op zwart zaad. En hij bezat al de hoedanigheden, die de advertentie, waarop zijn oog rustte, opsomde, behalve de laatste. Maar hij dacht, dat hij de afwezigheid daarvan wel zou kunnen bemantelen door als referentie personen op te geven, die de obscure plekken uit zijn verleden niet kenden. Dus schreef hij op de advertentie.

Eenige dagen later kreeg hij een oproeping om op het kantoor van een bemiddelingsbureau te komen en daar vernam hij, dat hij één van de vijftig was, die bij een voorloopige schifting uit vierhonderd zeven en dertig gegadigden waren uitgezocht, om met de directie van het bemiddelingsbureau kennis te maken.

Na een week ontving hij het verzoek om te verschijnen bij den Radja van Lassavata en hij werd ontvangen in een met rijke pracht gemeubelden salon, die een schitterend uitzicht bood over Hyde Park. De Radja, een krachtig gebouwd man van begin vijftig, volmaakt Europeesch in spraak en kleding, vertelde hem, dat hij behoorde tot de zes kandidaten, welke na de kennismaking op het bemiddelingsbureau waren overgebleven. Toen hij kort daarop de uitnodiging kreeg den Radja nogmaals te bezoeken, was hij overtuigd, dat de keus op hem gevallen was.

Bij Durell's tweede bezoek bood de Radja hem een stoel aan. Nadat de jongeman had plaats genomen, keek zijn gastheer hem, van over de gebeeldhouwde tafel tusschen hen in, waarop de courant met de advertentie lag uitgespreid, strak aan. Toen legde de Radja den uitgestreken vinger op de advertentie. Durell volgde den bewegenden vinger en toen deze stopte bij de woorden „hoogstaande levensopvatting”, verdween de hoopvolle uitdrukking van zijn gezicht.

„Ik gaf u referenties op, Sir,” zei hij voorzichtig.

„Zeker, maar ik heb ook geïnformeerd bij personen, die u me niet als referentie opgaf,” antwoordde de Radja.

Naar het Engelsch van Owen Oliver

De jongeman haalde de schouders op en maakte aanstalten om heen te gaan.

„Waarom liet u mij voor de tweede maal komen,” zei hij 'n tikje schamper, „als ik toch niet geschikt ben voor uw opdracht, waarvoor een hoogstaande levensopvatting noodig is?”

De Radja nam zijn vinger van de advertentie, leunde terug in zijn stoel en blies een kringetje rook uit.

„Ik heb ander werk voor u,” deelde hij mede. Durell ging weer zitten.

„Waarvoor u iemand met heelemaal geen levensopvatting of principes zoekt?” veronderstelde hij.

„Neem een sigaar! Van mijn standpunt beschouwd is de onderneming geen misdaad maar Oost is Oost en West is West. Het valt hier onder het Wetboek van Strafrecht. Bij den huidige stand van onze relatie zal ik mij liever nog niet in bijzonderheden begeven, maar laat ik u een voorbeeld geven. Veronderstel dat iemand uw horloge stal —”

„Mijn horlogezakje is leeg,” bekende Durell. „En in een leegen zak draagt men geen principes, Sir.”

„Dat denkt u maar! Er zijn principes, die een mensch zelfs niet uit een leegen zak verliest. Dus veronderstel, dat iemand uw horloge, dat u zegt niet meer te bezitten — ik neem aan dat u er een hebt gehad — had gestolen. Zoudt u, wanneer u den dief te pakken kreeg, er bezwaar in zien het met geweld terug te nemen?”

„Natuurlijk niet!”

„En veronderstel nu eens, dat u het horloge niet terugvond, maar uw zoon zag het den zoon van den dief dragen?”

„Ik zie niet in, waarom hij het niet zou terugnemen wanneer hij er zeker van was,” meende Durell, maar er klonk toch lichte twijfel in zijn stem.

„Veronderstel tenslotte, dat uw kleinzoon het in het bezit van zijn kleinzoon ontdekte?”

„Zulke oude koeien haalt men niet uit de sloot!”

„In het Westen niet. Wij, in 't Oosten, kennen morele gespreken het begrip „verjaring” niet.”

„De morele kwesties waarom het bij mij gaat, zijn het risico en de prijs,” legde Durell uit. „Wat is het voor 'n horloge en wie heeft het? Hoe groot is de kans dat ik gesnapt word, wanneer ik probeer

het terug te nemen? En wanneer ik niet gesnapt word, zal er dan zooveel verdenking op mij vallen, dat ik gedwongen ben de plaat te poetsen? In dat geval zou ik natuurlijk graag een extra schade-loosstelling hebben, omdat ik van mijn familie en vrienden en van mijn verloofde word gescheiden.”

„U hebt geen familieleden in leven, geen vrienden die ook maar zooveel om u geven en geen verloofde,” verklaarde de Radja rustig. „Daarvan heb ik mij vergewist. En ik zou zeggen, dat het in elk opzicht een voordeel voor u zou zijn, om heelemaal los te komen van uw verleden, ofschoon ik mijn aanbod niet zal verminderen met het oog daarop.”

„U hebt mij geen aanbod gedaan, Sir,” merkte Durell op.

„Twintig duizend pond.”

„Kostbaar oud horloge, hè?” merkte Durell langs den neus weg op, na een vrij langdurige pauze, waarin hij zich herstellen moest van den schok, dien de laatste mededeeling van den Radja hem gegeven had.

„Inderdaad. Het is overigens geen horloge, maar een juweel; een robijn. Een erfstuk, dat elf eeuwen in mijn familie was geweest, toen het van ons weggenomen werd — van de grootmoeder van mijn overgrootvader van vaderszijde. Dat is nu honderd zeventig jaar geleden; het gebeurde in den tijd, toen de Engelschen mijn vaderland binnenvielen en dat aan rechtmatige bezitters ontroofden. Er was geen Westersche justitie voor mijn landgenooten in die dagen. Honderd jaar lang hebben wij van elke nieuwe Britsche regeering rechtsherstel gevraagd en het eenige resultaat daarvan was leed en onheil voor hen, die op hun recht stonden. Later, toen Engeland voorgaf voor al zijn onderdanen een goede justitie in te voeren, werden wij met mooie praatjes zoet gehouden en afgescheept met de belofte van ernstige overweging op een geschikter oogenblik, dat echter nooit aanbrak!”

„En hebt u het bij latere regeeringen opnieuw geprobeerd?” vroeg Durell.

De Radja schudde energiek het hoofd.

„Wat zou het geven? Die zouden ons óók weer naar den rechter verwijzen en dan is het weer het oude liedje: de zaak is verjaard en er zijn geen bewijzen, die volgens de Engelsche wet voldoende zijn om er een beslissing op te nemen. Neen, op die manier komen we er nooit. Ik behandel het Engelsche gouvernement met de wijsheid van het Oosten.

Ik doe het voorkomen alsof ik hier ben om over de ontwikkeling van Indië te spreken — dat een hoogstaande beschaving bezat, toen jullie nog Barbaren waren! Als de robijn op het tapijt komt, haal ik mijn schouders op en zeg: „Ik draag geen juweelen.” Dat doe ik ook inderdaad niet — hier in Engeland. Ze denken dat een Engelsche opvoeding mij tot een Engelschman heeft gemaakt, behalve in huidkleur. Maar u wil ik nu wel vertellen, dat ik hier ben gekomen om mijn eigendom terug te nemen.”

De Radja liet zijn vuist met een bons op de gebeeldhouwde tafel neerkomen.

„Met mij als uw werktuig, nietwaar?” vulde Durell aan. „Ik wil het op me nemen, als er niet meer risico aan verbonden is, dan ik uiteraard bij iets dergelijks kan verwachten. Maar ik zou toch graag eerst weten, waar ik precies aan toe ben. Waar is de robijn op het oogenblik, hoe kan ik mij er meester van maken, zonder gepakt te worden en zoo al meer?”

De Radja deelde hem alle bijzonderheden mee, die in 't kort hierop neerkwamen, dat het juweel zich thans in het bezit bevond van den graaf van Gurton-Annering, in wiens familie het eveneens als een erfstuk gold, sinds kolonel Gurton-Annering (het geslacht was toen nog niet geadeld) het honderd zeventig jaar geleden uit Indië had meegebracht. Hij had beweerd, en zijn nakomelingen hielden dat vol, dat het een geschenk was geweest van de moeder van den toen minderjarigen Radja. Het was in een broche gezet, welke de gravin alleen bij zeer plechtige gelegenheden droeg en die anders veilig was weggeborgen in een brandkast. De eigenlijke handelswaarde schatte de Radja op vijftig duizend pond, maar zijn grootvader had, toen langs anderen weg geen resultaat te bereiken viel, er tachtig duizend voor geboden, welk aanbod afgewezen was. „Ik zou bereid zijn honderdduizend pond voor den robijn te betalen, om onaangenaamheden te vermijden,” zei de Radja, „maar ze willen hem toch niet verkoopen en bovendien zou een bod van mijn kant naderhand argwaan tegen mij doen ontstaan, omdat daaruit zou blijken, dat ik bijzondere prijs stel op het bezit van den steen.”

Het plan van den Radja bleek aldus te zijn. Hij wilde den tegenwoordigen particulieren secretaris van den graaf weg lokken door hem een andere, aanmerkelijk voordeeliger positie te doen aanbieden. De Radja kon dat gemakkelijk klaarspelen door bemiddeling van eenige Britsch-Indische kooplieden, tot wie hij in nauwe betrekking stond. Verder meende hij, dat het hem ook wel zou gelukken met behulp van invloedrijke relaties en valsche getuigschriften, Durell de betrekking van secretaris bij den graaf te bezorgen. Hij wenschte dat het „terugnemen” zooals hij het noemde, als een doodgewoon, door een Europeaan gepleegden diefstal zou worden beschouwd, zoodat er niet de minste aanleiding zou zijn hem te verdenken. Hij had een advertentie geplaatst, waarin de eisch van een hoogstaande levensopvatting werd gesteld... met de bedoeling een keuze te doen uit de gegadigden, die aan dezen eisch niet voldeden! „Een oude truc in 't Oosten,” merkte de Radja op, „om gemakkelijk en snel de juiste selectie te maken!”

Hij had kundige handwerkers laten overkomen, die Durell zouden onderwijzen in de wetenschap van het forceeren van een brandkast. Het merk van Graaf Gurton-Annering's exemplaar was den Radja en zijn trawanten reeds bekend, dus dat zou de zaak ten eerste vereenvoudigen. Als Durell zijn intrede op het kasteel had gedaan en erin geslaagd was het vertrouwen van zijn meester te verwerven, moest hij van de eerste geschikte gelegenheid de beste gebruik maken om zijn slag te slaan. Auto's zouden op verschillende punten in de nabijheid gereed worden gehouden, om een snelle vlucht mogelijk te maken. Een gevolmachtigde van den Radja zou hem op een afgelegen boerderij, twee honderd mijl van het kasteel van den graaf, ontmoeten, den robijn in ontvangst nemen en hem twintig duizend pond overhandigen. Alle voorbereidselen om zoo spoedig mogelijk naar het buitenland te kunnen ontsnappen, die Durell mocht wenschelijk achten, zouden op kosten van den Radja worden gemaakt.

„Ik zal u behoorlijk behandelen, als u mij behoorlijk behandelt,” eindigde de Radja „en alles doen wat in mijn vermogen is, om uw veiligheid te waarborgen. Wanneer u faalt en gearres-

teerd wordt, zult u bij uw ontslag uit de gevangenis iemand van mijnwege ontmoeten, die u duizend pond zal ter hand stellen. Een van mijn principes — of vooroordeelen — hoe u 't noemen wilt... is, dat ik mijn medemenschen behandel, zooals ze mij behandelen.”

„Ik neem uw voorstel aan,” zei Durell, na even nagedacht te hebben.

De Radja gaf hem honderd pond om zich een uitrusting aan te schaffen en voorzag hem van instructies omtrent hetgeen hij voorloopig te doen had. Hij moest naar een bepaald adres in de Indische wijk bij de havens gaan, waar hij onderrecht zou krijgen in de kunst van brandkasten forceeren.

Toen Durell de weelderige suite van den Radja verliet, was hij weliswaar niet in een overgelukkige, maar toch wel in een optimistische stemming. Hij voelde zich niet geroepen er nobeler principes op na te houden dan zijn opdrachtgever, die hem als zijn werktuig wenschte te gebruiken om hem daarna aan den kant te zetten en hij vroeg zich ernstig af of het geen aanbeveling zou verdienen er met de honderd pond vandoor te gaan en verder niets van zich te laten hooren. Maar hij kwam tot de slotsom, dat dit heel onverstandig zou zijn.

„Het is mogelijk,” peinsde hij, „dat de oude schavuit mij op die eenzame boerderij een tik op mijn kop laat geven, maar daar staat tegenover dat, als ik nu de beenen neem, de kans groot is dat hij mij vindt. En dan ben ik ook nog niet wat je noemt gelukkig! Natuurlijk laat hij mij schaduwen... En dan, je begint ten slotte niet zoo heel veel met honderd pond. Twintig duizend pond... dat is tenminste een beetje risico waard! Drommel-nog-aan-toe... twintig duizend pond!”

Drie weken later aanvaardde Durell, goed gekleed en wel-onderwezen in alle finesses van het inbrekersemplooi, de betrekking van particulier secretaris bij den graaf van Gurton-Annering. Met groote toewijding en nauwgezetheid vervulde hij zijn taak — iedereen was in hooge mate tevreden over hem en hij van zijn kant was in hooge mate tevreden over de wijze waarop hij werd behandeld. De graaf, hij mocht dan 'n eenigszins opvliegend aard hebben, was doorgaans vriendelijk en voorkomend en wist het te waardeeren wanneer een ander zijn best voor hem deed. Voor het eerst sedert vele jaren, hoorde Durell zich prijzen en dat gaf hem een gewaarwording van warme, jongensachtige blijdschap. De gravin was een goede, hartelijke ziel en er was iets van moederlijke bescherming in de manier waarop zij met Durell, „dien armen wees zonder een sterveling op de wereld”, gelijk ze hem meewarig aanduidde, omging. De dochtertjes van het grafelijk echtpaar, vijftien, dertien en elf jaar oud, stoeiden met hem als met een joligen kameraad en hij gaf ze tennislessen, omdat aan hun kunde in dit opzicht wel het een en ander ontbrak. Hij placht de herinnering aan drie duistere jaren te vergeten, wanneer hij met de vroolijke, onschuldige meisjes op de tennisbaan was of wanneer hij zich in gezelschap bevond van hun mooie, frissche gouvernante, Annie Sylvester. Hij voelde een brok in zijn keel als hij naar haar keek.

„Had ik haar in vredesnaam maar eerder ontmoet,” zuchtte hij. „Dan zou ik hier nu niet met zulke misselijke bedoelingen zijn! En haar erin betrekken... uitgesloten!”

Dat was het inderdaad. Annie was een door-en-door braaf, nobel meisje en de grafelijke familie met hart en ziel toegedaan.

„Ik zou letterlijk alles voor ze overhebben,” vertelde ze Durell op een avond. „Ik heb geen ouders meer, net als u en ik heb nooit een werkelijk tehuis gekend vóór ik hier kwam. En doordat ik een tehuis heb gevonden, heb ik ook het beste in mijzelf ontdekt. Je komt hier tot rust en bezinning, in deze heerlijke omgeving vol liefde en vrede. Ik hoop dat u dat ook zult ondervinden.”

„Ik betwijfel helaas, of ik kans heb iets goeds aan mijzelf te ontdekken... ik ben eerder overtuigd van het tegendeel. Maar als ik met u praat, heb ik het gevoel dat het me een lief ding waard zou zijn, wanneer het anders was.”

„Dat bewijst dat u maar heel veel met mij praten moet, nietwaar?” Ze glimlachte hem toe, zooals een meisje glimlacht, wanneer ze zich bewust is, dat haar partner haar glimlach waardeert. „Toen

ik hier kwam, voelde ik mij ellendig, zooiets als een verwaarloosde, geslagen hond. Ik had eigenlijk een hekel aan iedereen. En nu, niet alleen dat ik de menschen niet meer haat, ik houd van ze. Hebt u ook al de idee dat u hier een tehuis gevonden hebt?”

Durell vermeed een direct antwoord op deze vraag.

„Het zijn allerliefste menschen,” zei hij warm. „Ik zou ze niet graag leed berokkenen. Enfin, het spreekt vanzelf dat ik het nooit zou doen.”

„Als u het deed, zou ik u kunnen haten,” verklaarde de aantrekkelijke gouvernante vol vuur. „Trouwens, u moet *niemand* leed berokkenen, meneer Durell.”

„Het leven is helaas nu eenmaal een voortdurende worsteling, juffrouw Sylvester. Je kunt geen overwinnaar blijven, zonder af en toe een tegenstander neer te slaan.”

„Maar hier hebt u toch geen tegenstanders! U hebt een prettigen werkring, de graaf en de gravin en de kinderen zijn allemaal even aardig voor u, en u hoeft alleen maar uw plicht te doen om voor uw leven onderdak te zijn. Op den duur wordt u dan natuurlijk rentmeester van het landgoed, als opvolger van meneer Angus, die hier ook als secretaris gekomen is. Zijn vrouw was toen gouvernante...”

„Ik wilde wel, dat dit hier op het kasteel als een regel gold,” merkte Durell op.

„Hè, wat flauw!” lachte Annie, maar er was iets als aanmoediging in haar vroolijk protest. „Maar natuurlijk, als u niet wilt — ” Ze boog zich dieper over haar borduurwerk — „als u geen rentmeester wilt worden...”

Haar toon was onzeker, het had er veel van of ze iets anders bedoelde dan ze zei.

„Ik ambieer het niet, ik — ” Bijna had hij gezegd: „ik wil wel met de gouvernante trouwen,” maar hij hield het tijdig binnen. Het was verkeerd zooiets over zijn lippen te laten komen, dat kon hij tegenover Annie niet verantwoorden. „En toch zou ik haast willen dat ik er anders over dacht,” maakte hij daarom den zin maar af. „Maar ik zal over eenigen tijd wel naar een of ander ver land gaan om 'n avontuurlijk baantje te zoeken. Dat zit nu eenmaal in mijn aard. Ik ben een trekvogel, juffrouw Sylvester, die u op een van zijn tochten ontmoet. Het kan kort duren of het kan lang duren, maar op een goeden dag wordt het mij weer te machtig en moet ik verder trekken, hoe gaarne ik hier ook zou blijven.”

„Dat is best te begrijpen,” gaf ze toe, „vooral als niets u hier bindt.” Toen hield ze zich geruimen tijd zwijgend met haar handwerk bezig. Op een gegeven oogenblik liet ze het hem zien. „Vindt u dat geen mooie roos?... U bent, geloof ik, 'n beetje in een gedrukte stemming vanavond, is het niet?”

„Ja,” bekende hij. „Soms heeft een trekvogel wel eens heimwee en zou hij graag een rustige nestvogel willen zijn. Gevolg van slechte spijsvertering, denk ik. Ik zal maar eens een eind gaan wandelen, dan gaat het wel over.”

Hij liep de kamer uit. Buiten gekomen bleef hij even staan en liet den blik rusten op het mooie, blonde hoofdje, dat gebogen was over het borduurwerk.

„Verduiveld nog aan toe,” mompelde hij. Toen vervolgde hij zijn weg door de duisternis en bleef urenlang door het park rondlopen. Zijn geest kon geen rust vinden, steeds zag hij het gezicht van Annie Sylvester vóór zich.

„Ik moest het maar zoo gauw mogelijk zien klaar te spelen,” redeneerde hij met zichzelf, „vóór het meisje zich wat in haar hoofd haalt. Allemachtig! Wat zou ze wel zeggen, als ze de waarheid wist. 't Is me wat moois! Maar ik zal wel zorgen, dat ze me uit haar hoofd zet... Zaterdag ga ik naar de stad om den Radja te spreken. En Zondag doe ik het... als de oude heer weg is. De oude heer... brave kerel! Waarachtig, als ik een uitweg zag, zou ik dat heele smerige karwei aan den kant gooien. Maar de Radja is er de man niet naar om met zich te laten spelen. Als hij me niet door een van zijn handlangers stiltejes den nek laat omdraaien, zal hij er toch in elk geval wel voor zorgen, dat mijn rijk hier uit is. 't Is een klein kunstje voor hem, om ze op de hoogte te brengen van de vervalschte getuigschriften en van mijn verleden...”

Hij ging op een bank zitten en staarde een heele

poos voor zich uit in het donker, geheel in zijn overpeinzingen verloren. Opeens sprong hij op.

„Wel verdraaid,” mompelde hij, „ik geloof dat ik het heb.”

Een kostelijke gedachte was hem te binnen geschoten. Hij zou den graaf een anonymen brief sturen, getypt, met een ander lint en op ander papier dan hij gewoonlijk gebruikte. Dan zou „de oude heer”, zooals hij den graaf bij zichzelf altijd noemde, hem natuurlijk ontslaan en de Radja kon hem niet van trouweloosheid of onwil beschuldigen.

„Ja, zoo moet ik het aanleggen,” vervolgde hij zijn alleenspraak. „Natuurlijk zal ik Annie verliezen, maar daar heb ik in te berusten. Ik heb geen recht te veel van het leven te verlangen! Het is ook niet onmogelijk dat ik in de gevangenis terecht kom, maar alles is beter dan den nobelsten man, dien ik ooit in mijn leven ontmoet heb en de vrouw, die waarachtig als een moeder voor mij geweest is, te bestelen! Zijne Hoogheid de Radja heeft het bij het rechte eind: we hebben allemaal een vooroordeel. Dit is het mijne!”

Twee dagen later trad de graaf 's morgens de bibliotheek binnen met een brief in de hand. Hij zag bleek en de hand waarin hij den brief hield, beefde.

„Zal hij alleen maar zeggen dat ik mijn biezen kan pakken, of zal hij me aan de politie overleveren?” vroeg Durell zich af. Hij deed alsof hij het heel druk had met zijn correspondentie; hij had den graaf al eerder gesproken dien ochtend en het was dus gelukkig niet noodig hem te begroeten.

Graaf Gurton-Annering zette zich met een zucht in zijn bureaustoel, keek naar Durell, die ijverig aan het typen was, schudde mistroostig het hoofd en kuchte.

Durell keek op.

„Kom hier, mijn jongen,” verzocht de graaf. Dat „mijn jongen” bracht Durell de tranen in de oogen.

„Ja, Sir,” zei hij en hij liep naar de schrijftafel van zijn meester.

„Ga daar zitten.” De graaf wees naar een stoel naast het bureau en Durell nam plaats. „Van het oogenblik af, dat je hier gekomen bent, Durell, heb je je werk uitstekend gedaan. En niet alleen dat, ik ben bijzonder getroffen geweest door allerlei kleine diensten die je me bewezen hebt, attenties en vriendelijkheden, waartoe je volstrekt niet verplicht was. We zijn allen veel van je gaan houden. Toen ik zooveel zonder dat je het merkte, naar je zat te kijken, bedacht ik, dat ik ook eens jong geweest ben en dat mijn jongen net zoo oud was als jij nu bent, toen hij naar Frankrijk ging — om nooit terug te keeren. Dus je kunt er op vertrouwen, dat ik je niet onrechtvaardig beoordeel zal.... Durell, ik heb een anonymen brief ontvangen — over jou. Je moest hem maar even lezen.”

En hij overhandigde zijn secretaris den brief. „Ik heb hem gelezen, Sir,” zei Durell na enkele minuten.

„Is daar iets van waar?”

„Ja, Sir.”

„Hoeveel?”

„Alles, Sir.”

„Alles?... Dan heb je een slechten staat van dienst, om het zoo maar eens uit te drukken, sinds je de universiteit in Oxford verlaten hebt, Durell.”

„Dat heb ik, Sir. Ik verloor met kaarten en bij de rennen. Dus moest ik op een of andere manier aan geld zien te komen....”

„Deze brief,” hernam de graaf, „waarvan je erkent, dat hij de waarheid bevat, klopt heelemaal niet met de getuigschriften, die me aanleiding gaven je in dienst te nemen. Zijn die echt?... Wanneer je mijn vraag niet kunt beantwoorden, zal ik genoodzaakt zijn stappen te doen om mij van hun echtheid te overtuigen, of....”

„Ze zijn niet echt, Sir.”

„Dan is het alleen de vraag of ik je zonder meer zal ontslaan of een aanklacht tegen je indienen. Waarom ben je eigenlijk hier gekomen?”

„Ik.... ik wilde probeeren, opnieuw te beginnen. Ik geloof, dat ik het hier niet al te slecht heb gemaakt, Sir.”

„Je hebt het hier heel goed gemaakt, Durell.... Kun je me je woord geven, dat je hier bent gekomen

met het plan voortaan als een man van eer te leven? Je woord van den eenen gentleman tegenover den anderen?”

„Ik.... ik.... ik was een gentleman,” barstte Durell uit.

Hij begroef zijn gezicht in de handen.

„Zeg mij de heele waarheid,” drong de graaf aan, „op je eerewoord als de gentleman, die je eens moet zijn geweest. Dan zal ik overwegen of het wellicht toch nog mogelijk is je bij me te houden.”

„Het is onmogelijk, Sir.”

De graaf liet een kreunenden zucht hooren.

„Maar is het mogelijk je te laten gaan, zonder een gevaarlijk sujet op anderen los te laten?”

„Daar wil ik u mijn woord op geven,” verklaarde Durell heesch. „Ik zal de menschen voortaan behoorlijk behandelen. Ik zweer het u.”

„Als dat zoo is,” vroeg de graaf, „waarom kun je dan niet hier blijven en je in mijn huis als een fatsoenlijk mensch gedragen.... Je antwoordt niet? Je zou nog liever naar de gevangenis gaan dan antwoorden, hè?”

Durell knikte.

„Is het trouw aan je medeplichtigen? Verduiveld, waarom zeg je niets? Is het angst voor ze? Wel, je dwingt me mijn eigen conclusies te trekken — en — die leiden in de richting van den Radja van Lassavata.”

„Nooit van gehoord,” loog Durell prompt.

„Ik vermoed, dat je kameraden — of opdrachtgevers — wel van hem gehoord zullen hebben,” ging de graaf grimmig voort. „Hij maakt aanspraak op een juweel, dat in mijn bezit is — een in een broche gezetten robijn. Misschien dat je daárvan dan gehoord hebt.... Enfin, Durell, je hebt me je eerewoord gegeven, dat je voortaan als een rechtschapen mensch zult leven. Je kunt gaan.”

Durell ging. Hij verliet het huis zonder van iemand afscheid te nemen; alleen wierp hij in het voorbijgaan even een steelschen blik door het venster van de leskamer....

Laat in den middag kwam hij bij den Radja.

„Ik heb gefaald,” deelde hij plompverloren mee. „Ik ben ontslagen. De een of ander heeft hem een anonymen brief gestuurd met inlichtingen over mijn verleden. Hij heeft me laten gaan met een belofte, op mijn eer als gentleman....”

„Hè?” viel de Radja scherp uit.

„Ik ben eens een gentleman geweest... met een belofte, dat ik voortaan als een fatsoenlijk mensch zou leven. Het zal u misschien verbazen te hooren, dat ik voornemens ben die belofte te houden.”

„Het zal me benieuwen voor hoelang!” merkte de Radja schamper op.

„U voorspelt me geen lang leven, is 't wel,” klonk Durell's bescheid.

„Mag ik vragen of je me nog wat anders te vertellen hebt?” antwoordde de Radja ontwijkend.

„De graaf begreep, dat de getuigschriften valscht moesten zijn. Het gaf natuurlijk niets dat te ontkennen. U hebt er zeker wel voor gezorgd, dat u daarmee niet in verband gebracht kan worden.”

„Maak je daár niet ongerust over! Nog wat anders?”

„Ja, hij zei, dat hij, wanneer ik hem de heele waarheid vertelde, overwegen zou, of hij mij kon houden. Dat kon ik natuurlijk niet en toen stelde hij allerlei vragen, die het mij onmogelijk was te beantwoorden. Ten slotte concludeerde hij, dat ik door onbekende opdrachtgevers in dienst was genomen om den robijn te stelen en dat die opdrachtgevers op last van u hadden gehandeld. Dat is voornamelijk de reden, dat ik hier ben gekomen.... ik vond, dat ik u behoorde te waarschuwen.”

„Hij kan mij niet in verband brengen met jou — behalve als jij je mond opendoet.”

„En dat zal ik niet. Daarop ben ik bereid een eed te doen.”

„Op je eer als de gentleman, die je was?”

„Ja.”

„Prachtig! Anders nog iets?”

„Ja. Ziet u eens, Sir. Ik had te kiezen tusschen trouw aan het Oosten of aan het Westen. Ik koos het Westen.... Hij behandelde mij.... hoe zal ik het zeggen.... als een zoon bijna. Ik kon hem

niet bestelen. Ik.... ik heb zelf den anonymen brief geschreven.”

„Aha!” De Radja floot even. „Ik was benieuwd of je het uit jezelf bekennen zou. Ik begreep direct, dat je het zelf gedaan moest hebben, omdat de brief onmogelijk van een ander afkomstig kon zijn. Is het alleen maar bravour of om zoo loyaal tegenover mij te zijn, als je Westersche voorkeur je toelaat, dat je hierkomt en je zelf in mijn handen geeft? Als je dit huis nooit meer verliet, geloof ik niet, dat ook maar een sterveling nasporingen naar je zou doen.”

„Daar heb ik mij volkomen rekenschap van gegeven, Sir. Ik heb het werk verbroddeld en uw vertrouwen beschaamd. U kunt met mij doen, wat u wilt — ik zal mij over niets beklagen. U hebt den verkeerden man voor dat karweitje uitgezocht.”

„Ik heb anderen tot mijn beschikking,” zei de Radja onbewogen, „die niet door Westersche principes worden gehandicipt. Probeer, of je me als particulier secretaris beter van dienst kunt zijn.”

„Sir!” riep Durell verbluft. „Het zal een groote eer voor mij zijn, u te mogen dienen. U bent waarlijk een gentleman.”

„Naar den stijl van het Oosten,” vulde de Radja aan. Met bedachtzame bewegingen stak hij een sigaar aan. „En vertel me nu eens precies, wat bij jou de balans ten gunste van het Westen heeft doen doorslaan.”

Durell vertelde; niets verzweeg hij en toen hij over Annie Sylvester sprak, moest hij even een brok naar beneden slikken.

„Er zijn andere meisjes,” verklaarde de Radja filosofisch.

„Er zijn ook andere robijnen, Sir. Maar het is u en mij juist om één bepaald exemplaar te doen.”

„Ik denk, dat we allebei zullen krijgen, wat we begeeren,” voorspelde de Radja. „Uit het geen je mij van den graaf vertelt, maak ik op, dat ik met hem zal kunnen onderhandelen, zooals twee gentlemen dat met elkaar doen. In dit opzicht is er geen verschil tusschen Oost en West.”

Twee dagen later ontmoette hij den graaf aan een diner.

„U kent een zekeren Durell, nietwaar?” zei de Radja, „een jongeman, dien u op grond van een anonymen brief ontslagen hebt als secretaris. Welnu, het zal u waarschijnlijk interesseeren te vernemen, dat hij dien brief zelf geschreven heeft.”

„Wat!” hijgde de graaf. „Als ik dat geweten had....”

„Zoudt u hem gehouden hebben, wilt u zeggen. Ik zou hem terugnemen, als ik u was. Met zijn Westersche principes past hij beter bij u dan bij mij.”

„Is hij dan nu in uw dienst?”

„Dat was hij al, terwijl hij bij u was. Maar dat zal niet meer het geval zijn, als u hem terugneemt. Ik zou u willen voorstellen mij op een andere manier weer in het bezit te stellen van het dierbare kleinood van mijn geslacht.”

„Hoe had u zich dat dan gedacht?”

„Door een beroep van den eenen gentleman op den anderen. Laten we het eeuwenlange geschil tot een oplossing brengen als een zaak en niet als een juridische kwestie.”

Het einde was, dat „drie goede mannen” bereid gevonden werden als scheidsrechters zitting te nemen. Hun beslissing was een compromis, omdat de wederzijdsche aanspraken niet vast stonden. De meening van den Engelschen bezitter, dat het juweel niet geroofd was, maar aan zijn voorvader geschonken, was hoogstwaarschijnlijk juist, maar anderszijds bleek het, dat de vorstin, die het hem had gegeven, daartoe niet het recht had, omdat de robijn als onvervreemdbaar familiebezit gold. Daarop werd de edelsteen door experts getaxeerd.... op honderdduizend pond en de Radja kocht hem van den graaf voor vijftigduizend, den halven prijs.

Er werd óók een compromis gesloten met betrekking tot Durell. Hij trouwde met Annie Sylvester, maar bleef in dienst van den Radja. Zijn levensdoel is de levensinzichten van Oost en West harmonisch te vereenigen. De huidkleur beslist niet of iemand een gentleman is, luidt zijn devies.

RIJDENDE HOTELS

Met eerbied hebben we in de verre jaren onzer jeugd uit duffe aardrijkskunde-boekjes gespeeld en in platen-atlassen gezien, dat er door dat fantastische land van onbegrensde mogelijkheden, Amerika, zoo vernuftige treinen reden, dat je er slaapkamers in vond en zoo maar gewoon een complete maaltijd in houden kon. Dat was in die simpele jaren, toen hier een „doorlopende” wagen — een met zoo’n gangetje op zij, waardoor je naar een sterk naar carbol riekend toilet kon wandelen — iets heel nieuws en buitensporig luxueus was; je bereisde vader of oom zochten dan voor het vertrek den heelen trein langs, of er ook zoo’n nieuwe wagen in meelep.

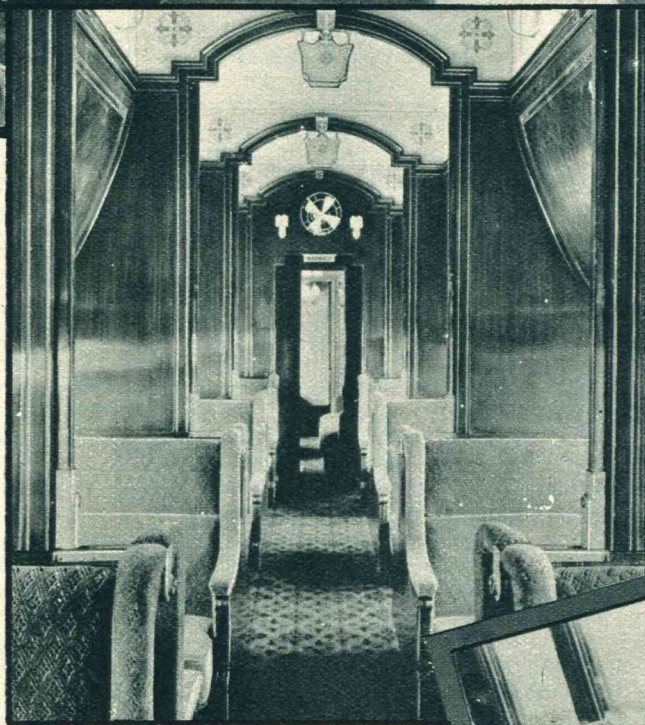
De beschaving is ook hier voortgeschreden en door de stations van onze groote steden zien wij de internationale treinen daveren. En als we alleen nog maar even naar Aalsmeer moeten, kijken we even spijtig opzij en zeggen: De Pullman. Dat is dan zoo’n trein met van die

Thee-uurtje in een der salonwagens, die de Great Northern Railway in Noord-Amerika loopen laat in zijn beroemden trein The Empire Builder.

Een slaapwagen van de Southern Pacific bij dag.

Wie een slaapwagen te kostbaar vindt, kan tusschen New York en Washington ook reizen in zulke comfortabele fauteuils, dat een gemakkelijke, rustige slaaphouding toch reeds verzekerd is.

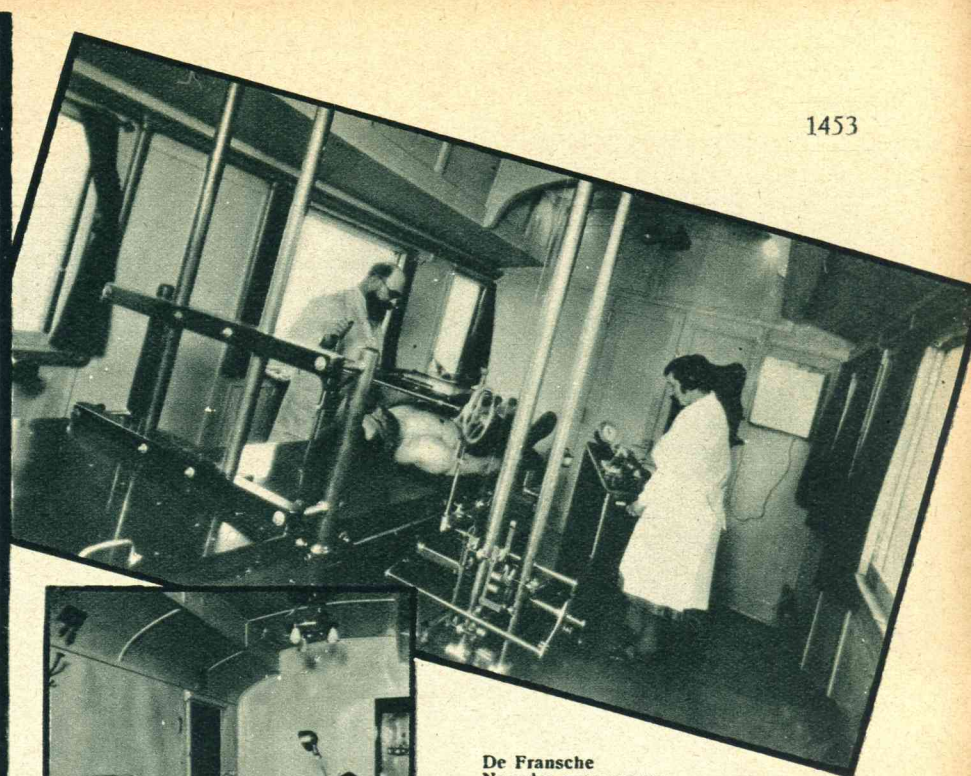
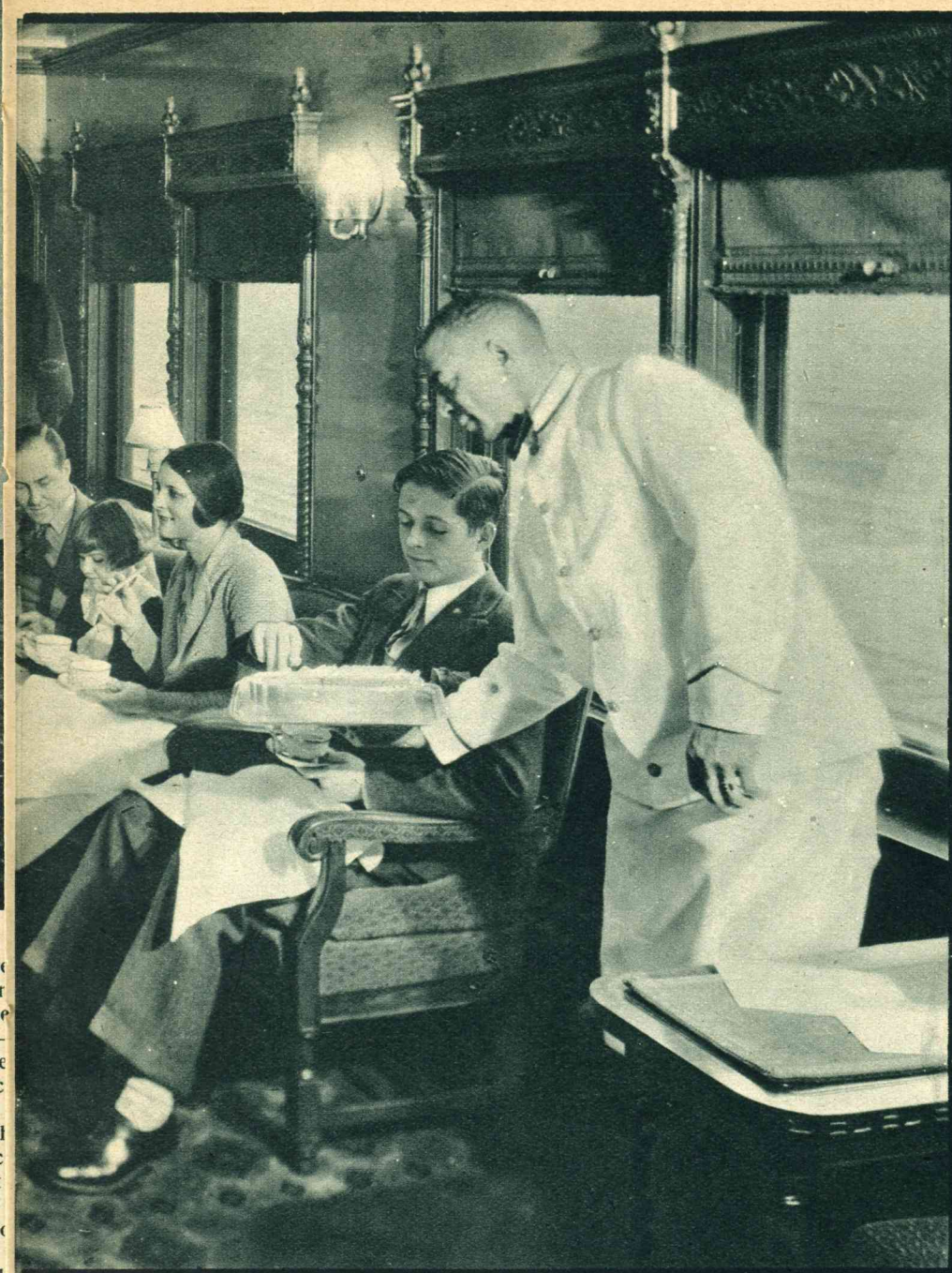

stoelen, die je in 'n S-bocht om een tafeltje heen wringen, waar je glazen en kopjes op zetten kunt, die je medepassagiers er onvermijdelijk afstooten — een positie, waaruit je je bij een spoorwegongeluk nooit van je leven zult kunnen redden. En toch denk je dan in alle naïveteit: „Lekker, dat hebben wij toch maar net zoo goed als die Amerikanen!”

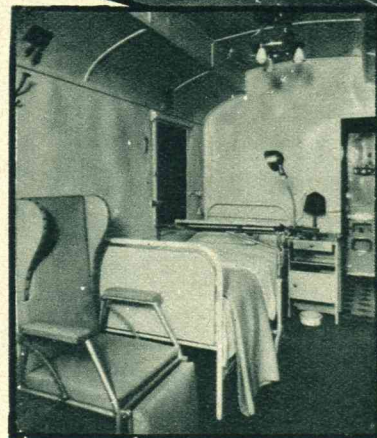
Dat er inmiddels al weer heel wat comfortabeler middelen van vervoer en reismethoden geschapen werden, dat vertelt ons geen aardrijkskundeboekje meer. Dat er in Amerika en zelfs op enkele Europeesche lijnen thans wagons rijden, die, geheel aan salons gelijk, bijna geen gedachte aan een trein meer overlaten, dat is velen nog ontgaan.

Een slaapwagen van de Southern Pacific bij nacht: bouw en inrichting hiervan zijn ongeveer gelijk aan die der slaapwagens van de Great Northern.

De Fransche Noorder-spoorwegen bezitten zelfs een rijdende Röntgenkamer, die vooral bij spoorweg-ongevallen goede diensten bewijzen kan

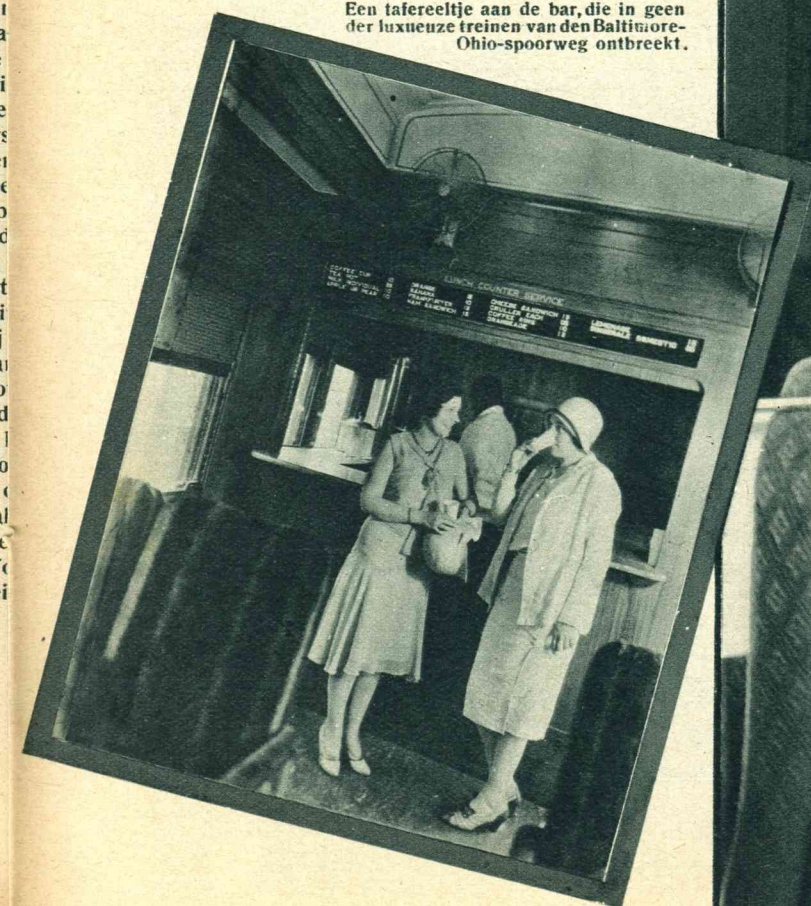
De Deutsche Reichsbahn beschikt over twaalf zieken-salonrijtuigen, waarvan de volmaakte inrichting op onze foto wel getoond wordt.

Hoe een slaapwagen van de Great Northern Railway, een der machtige Noordamerikaansche spoorweg-concerns, er overdag uitziet.

Onze kinderen zullen in zulke hotel-wagons naar Halfweg of Berkel en Rodenrijs rijden, wanneer we een generatie verder zijn, en wanneer in Amerika misschien de trein onverbiddeijk heeft afgedaan.

Maar voorloopig kunnen zij en wij nog de foto's van deze bladzijden bezien met even groote bewondering als wij eenmaal gevoeld hebben bij het doorbladeren van ons duffe aardrijkskundeboekje.

Een tafereeltje aan de bar, die in geen der luxeuze treinen van den Baltimore-Ohio-spoorweg ontbreekt.

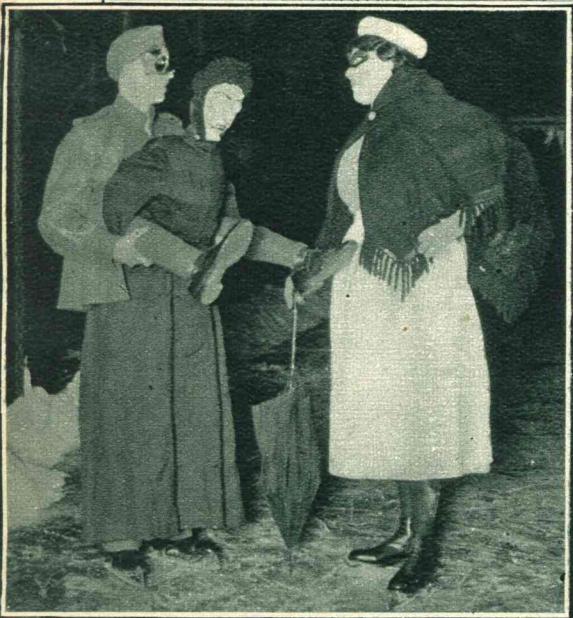
Ysnret

„Volendam" in de bocht.

Fantastische vermommingen op het gecostumeerde ijsfeest te Bussum.

De Zuiderzee, of liever het IJsselmeer — maar dat leeren wij nooit zeggen — voor Valkenveen was één spiegelgladde vloer geworden. Het Nederlandsche leger nam een paar knappe meisjes onder den arm en veroverde zoo onze eigen „Pool".

Tien minuten nadat de Amsterdamsche IJclub „open" was verklaard.

Het is van het grootste belang hoe zacht Uw tandpasta is!

Er zijn tandpasta's die reinigen, maar het glazuur beschadigen. Andere zijn onschadelijk, maar hebben niet de gewenste uitwerking. Pepsodent is niet te overtreffen, waar het op onschadelijkheid en goede uitwerking aankomt.

PEPSODENT munt uit in twee opzichten: onschadelijkheid en doeltreffendheid. Beiden zijn het resultaat van een nieuwe, belangrijke uitvinding n.l.: een nieuw reinigend en polijstend materiaal.

Dit materiaal verwijdert den gevaarlijken tandslag op de meest grondige wijze.

Het is uiterst fijn van samenstelling. Daardoor wordt het glazuur nog beter gepolijst, tot de tanden blinkend wit zijn. Het nieuwe materiaal is onschadelijk, dit is het allerbelangrijkste. Onschadelijk

omdat het zacht is — tweemaal zoo zacht als de polijstende materialen, die algemeen in gebruik zijn.

Koopt nog heden een tube Pepsodent. Het is de hedendaagsche wetenschappelijke tandpasta.

Pepsodent
GEDEP

De Tandpasta die den aanslag verwijdert

Verkrijgbaar in 2 maten f 1.25 en f 0.75 5017/A

Bij Griep +

en ziek door gevatte koude, alsmede bij pijnen van velerlei aard, zullen een van de hieronder genoemde

Mijnhardt's Poeders

U spoedig helpen: Mijnhardt's Griepoeders.

- " Hoestpoeders,
- " Rheumatiekpoeders,
- " Hoofdpijnpoeders,
- " Kiespijnpoeders,
- " Maagpoeders, enz.

Vraag Mijnhardt's Poeders

en zie toe dat de naam Mijnhardt op doos en poeders voorkomt. Prijs per poeder 3 ct. en per doos 45 ct. Verkrijgbaar bij Uw Drogist.

... en hij werd opnieuw verliefd op zijn verstandig klein vrouwtje

Zij bemerkte, dat haar wonderschoon blond haar sedert hun huwelijk steeds donkerder geworden was. Doch zij was een verstandig klein vrouwtje en toen zij over Nurblood las, besloot zij meteen een proef te nemen. Na twee maanden had haar haar den mooien lichten gouden glans terug, dien haar man steeds zoo bewonderd had en waar hij zoo van hield. Op zekeren dag nam hij haar in zijn armen en zei „Lieveeling, je wordt bij den dag mooier!“ Zij lachte, maar zei niets, want zij wist, dat zij dit te danken had aan haar Nurblood, de speciale shampoo voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van natuurblood haar. Het voorkomt niet alleen het donker worden, doch geeft ook reeds donker en kleurloos geworden haar de natuurlijke lichte kleur terug. Nurblood bevat geen kleurmiddel, geen henna en is vrij van soda en alle schadelijke bestanddeelen. Overal verkrijgbaar. Importrice: Firma B. Meindersma, Den Haag—Amsterdam—Sneek.

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws is van groot belang

voor uw onderneming

Dr. H. NANNING's KINADRUPPELS

(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)

WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van dure versterkingsmiddelen in den regel onnoodig. WACHT U VOOR NAMAAK en let op den naam „Dr. H. Nanning“ buiten op de roode doos en op de flacon. - Prijs f 1.30

NIVEA

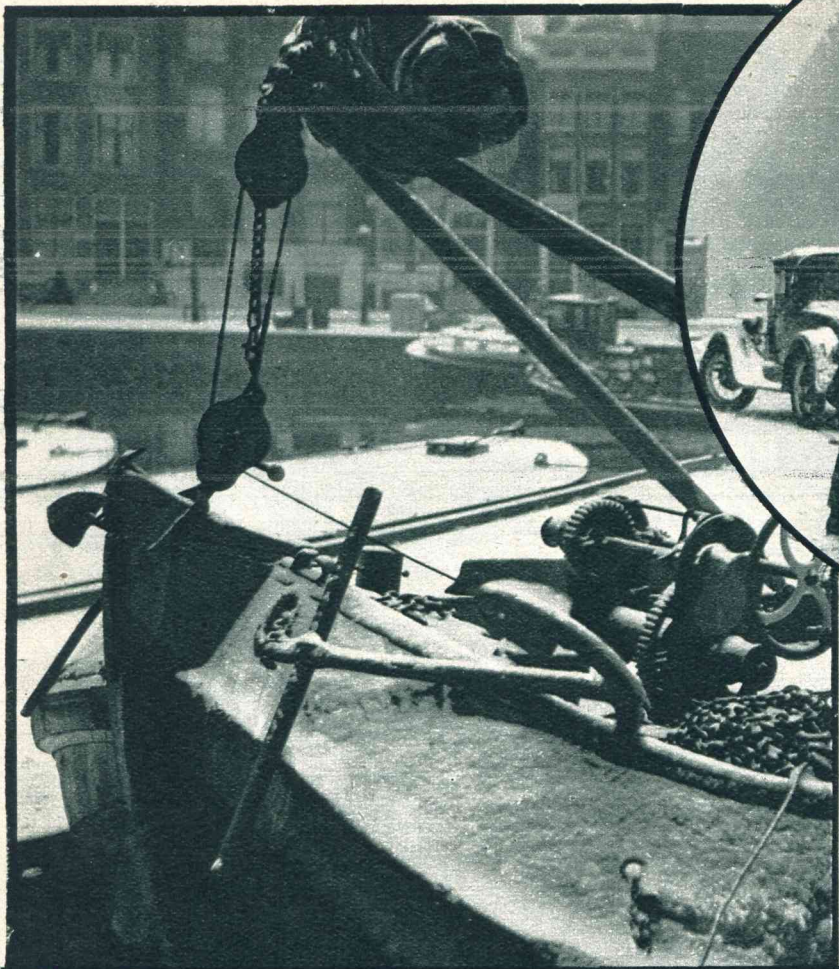
Een doos Nivea in huis te hebben, is zeker geen luxe! Welke dame zou niet wenschen gladde, verzorgde handen te bezitten? Nivea bevat het aan het huidvet verwante Eucerit en dringt dus diep in de poriën door. Reeds na kort gebruik krijgt de huid dat soepele en volmaakt gladde aanzien, zooals dat bij een goed uiterlijk nu eenmaal hoort. Nivea dringt diep in en laat geen glans achter.

Reeds vanaf 20 cents verkrijgbaar.

BEIERSDORF N.V. / Sarphatikade 3 / AMSTERDAM-C.

De eers

*De uittoering van de sneeuw-
symphonie ging niet door.*

Boeg en anker onder de sneeuw.

De even-bepoeierde bruggen.

De eerste winterdag.

e eerste Sneeuw

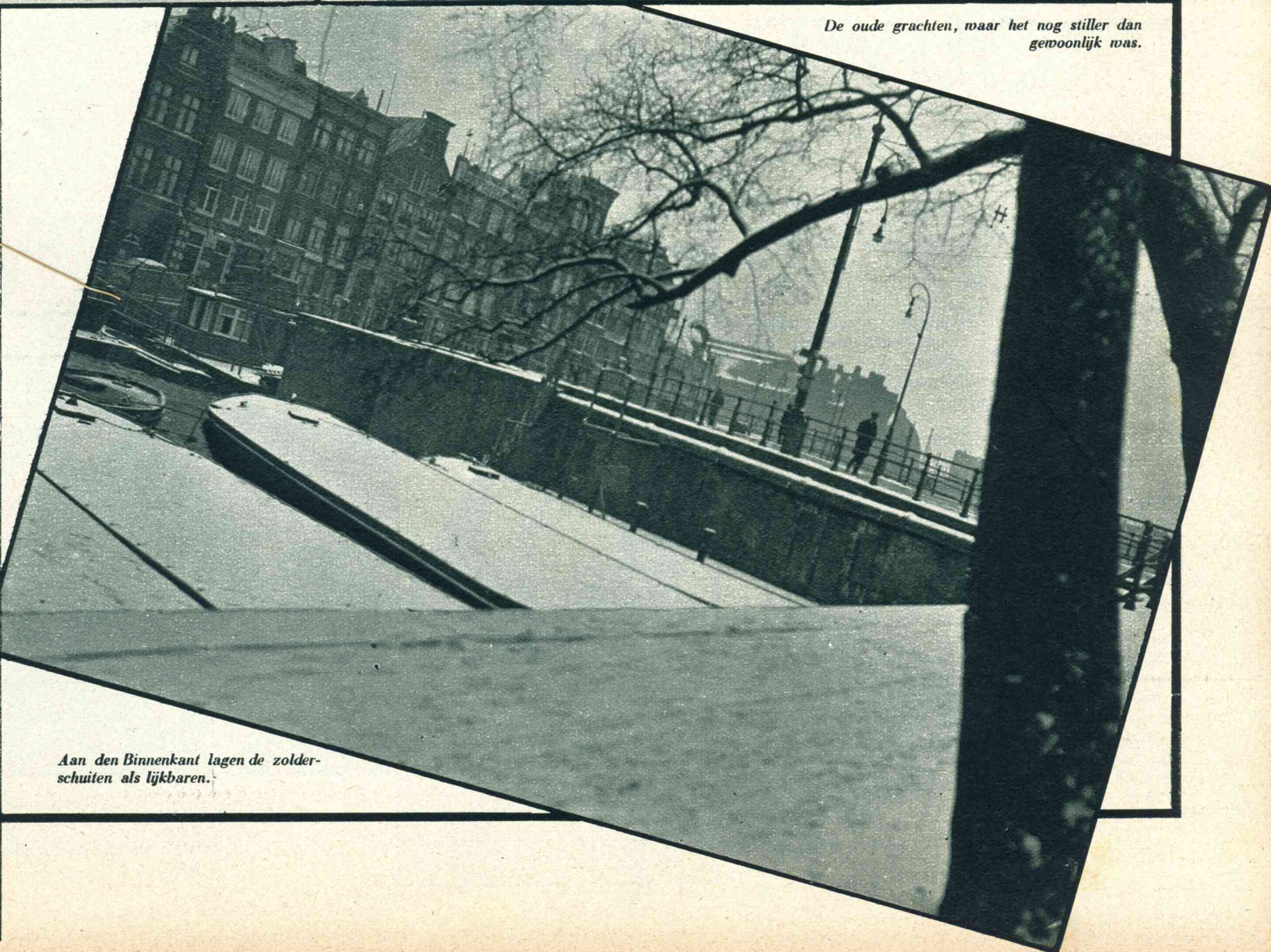
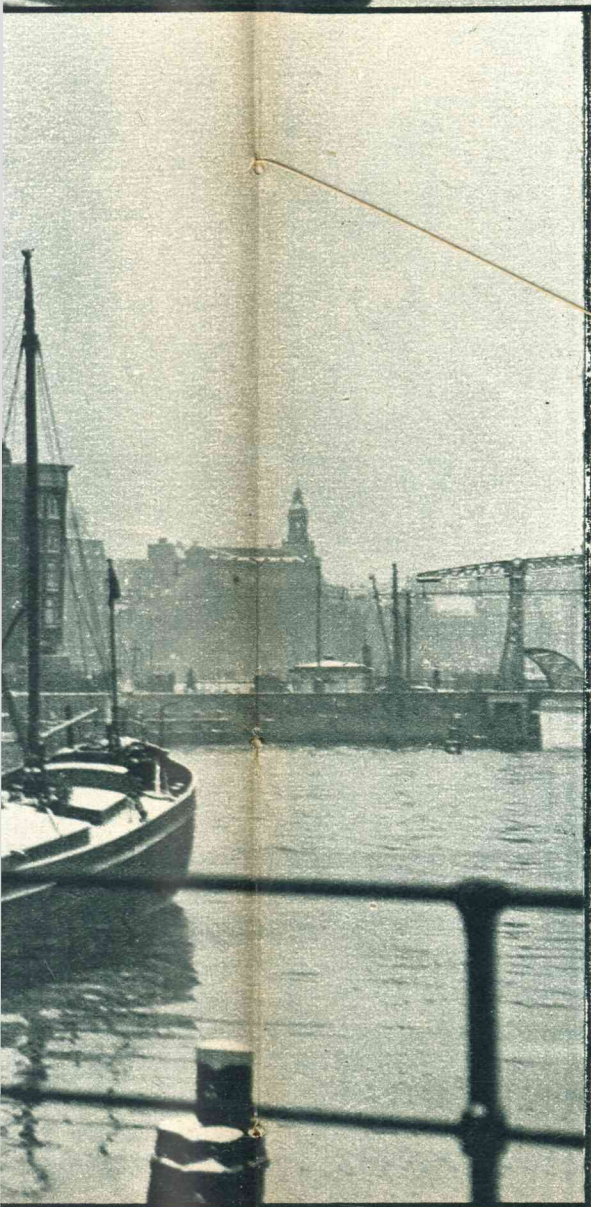

dekte deze week Amsterdam toe. De vele harde geluiden der grootstad klonken gedempt; alleen het kindergejuich schalde eens zoo helder als anders. Hoe mooi is de hoofdstad nu met zijn witte schepen en bruggendekken, met zijn zwarte torens en grijze daken onder grauwe luchten. Op den beganen grond is echter weinig poëzie te vinden. Auto's en fietsers spatten de modderbrij naar alle kanten. Maar moeten we dat niet voor lief nemen, die enkele maal dat Amsterdam zich in zijn sneeuwkleed laat zien? Dezen keer konden we nog niet spreken van een „witte wereld”, maar de winterstemming was er desondanks.

Dmars door de „Modderrivier”.

De oude grachten, waar het nog stiller dan gewoonlijk was.

Aan den Binnenkant lagen de zolderschuiten als lijkbaren.

DE VERSCHIEDENHEID DER HOEDEN

Er is waarlijk in de modieuze hoeden verscheidenheid genoeg. De nieuwe modellen zijn ontleend aan allerlei tijdperken en er is geen japon en geen mantel waarbij niet een passend hoedje zou zijn te vinden. Er zijn hoedjes die niet misstaan zouden bij 'n middeleeuwsch costuum en die zich toch zoo wonderwel aanpassen bij de moderne toiletten — welke dan weliswaar ook weer voor 'n deel ontleend zijn aan de modes van vroegere eeuwen.

Jean Patou ontwierp dergelijke hoedjes, 'n kleine smalle toque bijvoorbeeld, met 'n paar hermelijnen pompons, met nikkel gemonteerd. Marcelle Lely lanceert 'n soort baret, die bij het costuum van 'n middeleeuwschen edelman zou hebben gepast. De hoeden van Madame Suzy doen door hun laag in den hals ahangende garneering denken aan modellen van omstreeks 1900. Agnès stuurde kleine kwieke hoedjes de wereld in met rechtop staande aigrettes en schuin gedragen dopjes met 'n luchtigen strik van achteren.

Er is ook de cloche-hoed van verschillende omvang. En er worden modellen gelanceerd bestaande uit 'n combinatie van vilt en bont of van fluweel met bont. Breitschwanz wordt gecombineerd met zwart vilt, bijvoorbeeld, en hermelijn met zwart of wit fluweel.

Dan zijn er de kleine eenvoudige vilthoedjes met garneering van 'n enkel veertje of van 'n enkelen strik — en er is de baret in allerlei variaties.

Er is zooveel keuze in zoo velerlei genres dat het kiezen van 'n nieuwen hoed juist daardoor wel eens heel moeilijk kan worden ook. Maar bij de meesten onzer legt de financiële kant van het geval al dadelijk 'n zekere beperking op, die we dan heel verstandig beschouwen als een vergemakkelijking bij het keus maken.

Nieuwe zomerhoeden zijn er natuurlijk ook al. Zoodra de winter aanstalten gaat maken om voorgoed zijn intrede te doen, verschijnen de nieuwe zomermodellen in onze etalages. Veel animo bestaat daarvoor echter nog niet. Liever kijken we eerst de kat eens uit den boom eer we nu geld gaan uitgeven voor iets dat ons later toch niet „je dat” schijnt te wezen.

Een der nieuwste aanwinsten voor den overgangstijd is de jockey-hoed, zooals die op een onzer foto's is te zien. Het is 'n soort matelot van zwart en wit crêpe, met 'n dubbelen rand, waarvan de onderste is gevormd als de klep van 'n jockey-pet. Dit jockey-hoedje completeert een elegant toilet in wit en zwart. Een klein dubbel schootje versiert de japon, die van voren met zwarte knopen wordt gesloten. Het schouderstuk is ajour opgewerkt en de zwarte mouwen met de aansluitende epaulettes geven er iets zeer elegants aan.

Onze tweede foto vertoont een ensemble van hoedje met das. Geel en groen crêpe de chine vormen voor beide het materiaal. Het hoedje is gegarneerd met smalle bia's in beide kleuren en met drie rosetten.

Een moderne gebreide sjaal, en hoe men haar dragen moet.

VROUWENLEVEN

GEBREIDE SJAAL

De hierbij afgebeelde sjaal is ondanks of misschien juist door haar eenvoud van een decoratief effect. En zij biedt niet alleen een aangename schouderbedekking, maar in 'n goede kleur gekozen kan zij tevens tot garneering dienen.

Het breiwerk voor deze sjaal is van zoo grooten eenvoud, dat zelfs de heel onervaren breisters er zich gerust aan kunnen wagen.

Om een mooi los weefsel te verkrijgen breit men op grove pennen no. 4 of no. 4½ met fijne zachte wol.

Voor de sjaal van deze afbeelding zet men 'n aantal steken op groot genoeg voor den geheelen omvang van de schouders en voor de ahangende einden. Men kan dit aantal steken het beste zelf bepalen. Na den 1sten toer begint men onmiddellijk te minderen, door in elken toer, aan beide kanten van de naald, twee steken samen te breien. Men gaat hiermee door tot men 'n paar spitse uiteinden heeft voor het samenknopen van de sjaal. Verder breit men enkel nog aan het einde van iedere naald twee steken samen tot men nog ongeveer genoeg steken overhoudt voor den omtrek van den hals, welke steken men losjes afkant.

Men kan zulk een sjaal ook in 'n driehoek breien, wat nog eenvoudiger is. Daarvoor worden 2 st. opgezet en men meerdert aan het einde van elke naald door 2 steken in 1 steek te breien tot de sjaal lang genoeg is, waarna men haar losjes afkant.

THERÈSE.

Ensemble in wit en zwart crêpe; met het nieuwe jockey-hoedje, een soort matelot met dubbelen rand, waarvan de onderste den vorm heeft van 'n jockey-pet.

Overgangshoedje met bijbehorende das in geel en groen crêpe de chine.

Voor de sterren van het witte doek is een fraaie huid van onschatbare waarde. Omdat zij weten dat de sterke lampen die bij filmopnamen gebruikt worden het kleinste vlekje op de huid zichtbaar maken, gebruiken negen van de tien filmsterren Lux Toilet Zeep om een bekoorlijke huid te behouden.

Laat het zuivere en zachte schuim van Lux Toilet Zeep ook Uw huid verzorgen. Zij kost nu maar 20 cents per stuk.

Begin vandaag nog Lux Toilet Zeep te gebruiken en blijf steeds deze goede gewoonte volgen

„Een filmster moet een onberispelijke huid hebben,” zegt Camilla Horn. „Lux Toilet Zeep houdt mijn huid in prachtige conditie.”

De bekende Truus van Aalten zegt, „Filmsterren moeten een zeep kiezen, die zelfs de teerste huid niet kan schaden. Daarom gebruik ik altijd Lux Toilet Zeep.”

Martha Eggerth's advies is „een zachte huid is één van de grootste aantrekkelijkheden van een vrouw. Daarom kies ik mijn toiletzeep met overleg — altijd Lux Toilet Zeep.

LUX TOILET ZEEP
per stuk 20 cents
3 stukken in één omslag 50 cents
12 kleine stukken 70 cents

LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ N.V., VLAARDINGEN

*Drie
betooverende
filmsterren
vertellen U
het geheim
van
haar*

**BEKOORLIJK
UITERLIJK**

.....Ik ben nog jong —

in ieder geval te jong om me altijd zoo moe en slap te voelen.

ZELFS krachtige mensen beginnen in deze tijden te sukkel en, tenzij zij nieuwe reservekrachten aan het lichaam toevoegen met Sanatogen.

— Want het zijn de zenuwen, die het meest te lijden hebben en achter talloze kwalen en kwaaltjes zit verslapping van het zenuwstelsel.

**Prikkelbaarheid — spoedige vermoeidheid
slapeloosheid — vele maagstoornissen —**

zijn slechts enkele der vele teekenen van zenuwslapte. Geef Uw zenuwen nieuwe veerkracht met Sanatogen, dan zult gij bemerken, dat gij als vroeger alles van Uw lichaam kunt vergen. Wees niet onverschillig met Uw gezondheid, gij kunt Uw leven niet overdoen en ook aan Uw familie zijt gij een zekere zorg verplicht.

Sanatogen geeft frisch nieuw bloed en sterkt de zenuwen van uit de kern, doordat het juist die stoffen aanvoert, die bij zenuw-inspanning worden verbruikt.

Meer dan 24000 doktoren hebben schriftelijk hun gunstige ervaring bij zichzelf en hun patiënten geconstateerd. Werkelijk, gij kunt zeker zijn van Sanatogen.

Probeer 't eens enkele weken, dan zult gij aan Uzelf de heerlijke inwerking bespeuren, gij zult U weer sterk voelen en krachtig, gij zult weer dat jeugdige gevoel kennen van volle gezondheid.

Het Zenuwsterkend Voedsel.

In alle Apoth. en Drog. vanaf Fl. L.-p. bus.

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:
Centrale Adv.-afdeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

Van Duivelseiland het Verlost

DE ONTZETTENDE ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: Tijdens de bezetting van het Deutsche stadje Kehl door de Fransche troepen wordt de daar woonachtige leeraar *Alfons Paoli Schwartz* gearresteerd. Hij wordt er van beschuldigd, Franschman zijnde (hij is op Corsica geboren), in 't Duitsche leger gediend te hebben. Schwartz, wiens ouders Duitschers waren, en die altijd in Deutschland leefde, was onbekend met de bepaling, dat ieder die op Fransch grondgebied wordt geboren als Franschman wordt beschouwd. Na twee jaar in voorarrest te hebben gezeten, wordt hij veroordeeld tot verbanning naar Guyana. Tijdens het transport maakt hij kennis met *Germaine Leroux*, die van spionage beschuldigd is. Schwartz wordt overgebracht naar *St. Martin de Ré*. Vandaar wordt hij aan boord gebracht van het schip, dat hen naar Guyana voert.

Vaker en vaker breekt er heftige tweedracht onder de gevangenen uit. De bewakers doen gewoonlijk, alsof zij niets hooren, en kaarten door. Laten ze elkaar maar afossen, die kerels! Eénmaal slechts, als het op doodslag schijnt uit te loopen, grijpen de gewapenden in, worden twee vechtersbazen tot vier dagen streng arrest veroordeeld, en zes-en-negentig uur lang vlak bij elkaar aan de tralies geketend gehouden. Maar verder kan men 't, als 't te bar wordt, met de stoom wel af.

Den zestienden dag komt land in zicht. Een paar mannen hebben door de patrijspoorten de donkere streep gezien, ver vooruit in 't westen. De zon is pas opgegaan — 't zal ongeveer zes uur zijn.

Nu werken de machines nog maar op halve kracht. Men moet den vloed afwachten, om de rivier Maroni te kunnen opvaren. Snel slaat men aan 't pakken — al moeten er nog uren verlopen vóór de landing.

De weinige kledingstukken zijn snel opgerold en in den schipperszak gestopt. De matrozenpakken neemt men niet mee — die liggen aan flarden. Ze hebben hun taak vervuld: bij 't vertrek uit Frankrijk hebben afgevaardigden of persmensen kunnen zien, dat de veroordeelden een fatsoenlijk, heel pak aan hadden. Maar hier zijn er geen afgevaardigden en geen persmensen — hier in de strafkolonie zijn we onder ons, hoeft men zich niet meer te geneeren!

Er is heel wat geschreeuw bij 't inpakken, want vaak mist deze en gene een deel zijner uitrusting. Een Zwitser is den gouden bril kwijt, waar hij zoo trotsch op was — die hem stempelde tot ontwikkeld mensch. Hij schreeuwt en klaagt, maar de bewakers halen de schouders op, en de andere kooibewoners, de langvingerige „afgezonderden”, houden zich doof.

Dezen keer is het halfuurtje op dek een dubbel genot, want nu ziet men het land — dat land, waar de vlucht misschien vrijheid zal geven.

Zeshonderd paar oogen doorboren het verschiets en zoeken de kustlijn af naar schuilplaatsen. Men kan zich daar makkelijk verbergen. 't Zal nog best meevallen!

Eindelijk, na het middaguur, zetten de machines weer aan, en snel komt nu de kust nader. De gevangenen zijn nu weer in de kooi, zij persen de gezichten tegen de tralies, en kijken omhoog naar een klein stukje van den hemel,

die zich heet en loodachtig welft over de monding der rivier. Het schommelen houdt op, een teeken, dat men de stille haven nadert.

Eindelijk mogen zij aantreden op dek, met hun bagage. Zij zien den verre oever van de grensrivier Maroni — een dun streepje slechts van de vlakke oevers der rivier, die zoo breed en geweldig is. In de looden lucht echter, boven het doodenschip, krijschen pikzwarte vogels, de doodenvogels van Guyana.

Hebben zij bemerkt, die aasgieren der strafkolonie, dat er nieuw voer aankomt? Dat er op dat schip, diep beneden hen, menige mensch leeft en ademt, wiens lichaam zij binnenkort ergens in de savanna zullen vinden als prooi?

Over het doodenschip vliegen krijschend de doodenvogels van Guyana.

En van den boeg van het slavenschip wappert het blauw-wit-rood, de vlag van vrijheid, gelijkheid en broederschap.....

Het doodenschip gaat voor anker te *St. Laurent-du-Maroni*, de voornaamste haven van de Fransche strafkolonie Guyana. Het is 23 Mei 1922, vier uur 's middags.

Met vreugde betreden die mannen het land, en zij weten niet, dat die grond voor velen hunner weldra een ellendig graf zal worden. Snel zijn de groepen ingedeeld, en in den pas gaat het nu naar een gebouw, waar met vergulde letters weer die beroemde woorden boven den ingang staan: „Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap”!

De „politieken” worden nu in een aparten vleugel ondergebracht — en hier kunnen zij de ledematen weer eens behoorlijk uitstrekken, frissche lucht genieten en de rust der aarde. Zij hoeven niet te werken en mogen den heelen dag buiten blijven, tusschen hoge muren, maar in de schaduw van niaoli-boomen.

Al vlug komen zij te weten, dat de gedroogde bladeren van dien boom een uitstekend middel tegen tropenkoorts opleveren. De hitte is best te verdragen, want er is stroomend water op de binnenplaats, waarin zij hun ledematen kunnen afkoelen. Hier kunnen zij zich ook weer eens behoorlijk waschen, voor 't eerst na zestien dagen; want op de Dualla was er voor zulke malligheden geen water beschikbaar. Na enkele dagen echter moeten zij weer opmarcheeren naar de haven, waar een klein schip, de „*Maroni*”, gereed ligt.

Schwartz denkt aan vluchten. Hij weet, dat hij naar de „Eilanden des Heils” moet, vanwaar geen ontvluchting mogelijk is. Hij kijkt naar de gezwollen rivier.... tien kilometer is de afstand naar den veiligen oever der Hollandische kolonie Suriname. Zoover zal hij nooit kunnen zwemmen — te minder, wijl hij de stroomingen niet kent. En overal staan soldaten, die misschien slechts wachten op een waanzinnige poging tot ontvluchten, om weer eens op iets levends te kunnen schieten.

Neen, hier is er geen weggelaten aan; betere tijden afwachten....

Dan schommelt het smerige scheepje met de veroordeelden, door de middaghitte, de zee op. Als de zon ondergaat, komt er van de landzijde slecht weer. Het is regentijd, tropische onweeren ontlasten hun watermassa's.

Zonder de minste dekking staan de bannelingen in den stortregen; in enkele seconden zijn zij doorweekt, en na de bui is 't zoo frisch, dat zij staan te bibberen, klapper-tandend in den wind.

Die plotselinge overgang, na de doorstane hitte, slaat hen lam. Zij trekken zich de natte kleeven van het lichaam, wringen ze uit en hangen ze te drogen op de stoombuizen. Dan trekken zij ze weer aan, nog klam — en volkomen onverwacht daalt er een nieuwe stortvloed neer. Met stralen komt het water uit den donkeren hemel, en nu trekken zij hun kleeven maar niet meer uit. Treurig, neerslachtig hurken zij neer in de hoeken, en probeeren te slapen, terwijl het schip kalm doorvaart.

Tegen vier uur in den nacht komt er een vies heerschap, dat een geur van uien, ongewassenheid en zuur eten meedraagt, naar de gevangenen toe. Het is de scheepskok.

Dat heer doet ontzettend vriendelijk en gewichtig en vertelt, dat hij de gevangenen aan een slok warm drinken kan helpen.... maar natuurlijk tegen betaling; want hij heeft de koffie en den wijn zelf duur moeten koopen. De

XVI. OVERTOCHT NAAR HET DUIVELSEILAND.

Het doodenschip op de reede van *St. Martin de Ré*.

Een mooie foto van 'n tragisch moment. Een laatste blik op het verdwijnende stukje Franschen grond, 't eiland St. Martin de Ré.

bibberende stakkers hebben best iets over voor een verwarmenden dronk. Kom maar!

De kok verdwijnt, en komt terug met koffie en wijn. De meesten koopen wijn — twee bekers voor een hemd bijvoorbeeld. Daarna worden zij snel en terdege zeeziek.

Schwartz heeft nog een paar burgerschoenen, vóór den oorlog gekocht en weinig gedragen. Die nemen ze hem op 't Duivelseiland misschien tòch af, en hij heeft de Fransche soldatenschoenen nog. . . . Dus weg ermee!

Schwartz krijgt een grooten beker koffie voor zijn burgerschoenen, en als de kok die inrekent, voelt de Duitscher, dat hij weer een stuk vaderland kwijt is, een herinnering aan beter dagen en aan de gulden vrijheid.

Kort na vijven, als het begint te schemeren, duiken de „Eilanden des Heils” uit de zee op — drie zandkorrels die de kokende oceaan vergeten heeft in te slikken.

Het Duivelseiland is iets meer dan duizend meter lang, en gemiddeld tweehonderdvijftig meter breed. Er komen alleen bannelingen.

Dicht er bij ligt het eiland St. Josef, met het tuchthuis en de gevangenis der straffkolonie.

Het derde eiland, Royal, is de zetel van het bestuur. Daar zijn opslagplaatsen en een abattoir en een bakkerij. De drie eilanden zijn samen nog geen vijftig hectaren groot. Den mooien naam „Eilanden des Heils” hebben ze gekregen van Fransche immigranten in de achttiende eeuw, die al blij waren, dat zij van het moerassige Guyana naar die eilandjes ontsnappen konden.

De Maroni vaart nu nog maar met halve kracht, want in de nabijheid van die rotsachtige kusten is voorzichtigheid noodzakelijk. De bannelingen staan bibberend op het dek, en kijken naar de donkere eilandengroep, die steeds nader komt. Straks moet de zon opkomen: de horizon krijgt al kleur.

Dan komt er van den kant der eilanden een boot, voortbewogen door zes stevige roeiers — zes mannen met bruine gevangenis mutsen. Het schip moet op eenigen afstand van de rotsige kust blijven.

De boot legt aan, en snel dalen de tien bannelingen er in af. Zij worden het eerst weggebracht. Twee bewakers en de hoofdopzichter gaan mee, en in een krachtige strooming schiet de roeiboot af op het doel, het Duivelseiland.

Opeens zien zij het, de ballingen, als zij tusschen St. Josef en Royal dóór gevaren zijn. Een paradijs zien zij, een heerlijk stukje aarde, dat des te verlokender schijnt, doordat de zon juist nu opduikt uit de zee, en de palmen op het hoogste punt van het eiland in fijne zwartheid afteekent.

Zij zien een aantal lage, witte huisjes, en daar, bij den steenen dam, een groepje menschen, die hen schijnen op te wachten. De boot echter vaart door, de open zee over. De roeiers tobben tegen de strooming in; zij kuchen, en op hun naakte ruggen parelt het zweet. Blauwe tatoueringen steken scherp af tegen het rood van de huid. De forsche kerel aan den eersten riem rechts, de man met het brutale moordenaarsgezicht, heeft rondom zijn hals een breede, blauwe streep getatoueed; en daaronder staat te lezen, diep en duidelijk in de huid geëtst:

„Voor Deibler!”

Deibler is een der populairste figuren in 't hedendaagsche

Frankrijk: „monsieur de Paris” — de beul, de scherpreechter der hoofdstad.

Nummer vier heeft zijn heelen rug volstaan: het grootste inschrift luidt: „Mijn lichaam voor Deibler, mijn hart voor mijn moeder!”

Wat zijn het toch nog een onnoozele, kleine kinderen, die misdadigers, die moordenaars hier aan de riemen! Een andere, die vroeger in Afrika bij 't strafbatalion heeft gezeten, heeft met groote letters dwars over zijn borst staan: „Weg met de koeien!”

De koeien zijn de meerderen van 't oogenblik, nu dus de bewakers. Die moeten zich iederen dag ergeren, als zij nog een glimpje eergevoel in zich hebben. Maar zulke glimpjes zijn in de straffkolonie een overvloedige weelde.

Er liggen nauwelijks duizend meters tusschen de Maroni en den landingssteiger van het Duivelseiland — en toch hebben de zes mannen aan de riemen een half uur moeten ploeteren; zoo sterk is de strooming, die, in bondgenootschap met de altijd loerende haaien, de vlucht onmogelijk maakt.

Het is bij zevenen, den eersten Juni 1922, als de tien ballingen het Duivelseiland betreden: Schwartz, Victorica, Gaspar, Padey, Chareyron, Audouin, Bucher, Meyer, Vagnon en Lefèvre.

Het Duivelseiland heeft **XVII. HET DUIVELSEILAND.**

een slechten naam.

Sinds het proces

Dreyfus wordt het beschouwd als het toppunt van verschrikking.

Misschien hebben de vrienden en verdedigers van den onschuldig veroordeelden kapitein met opzet dat verbanningseiland in zoo ontzettende kleuren afgeschilderd: als een kale rots, zonder plantengroei, als een broeinest van koorts. In werkelijkheid is het Duivelseiland een prachtig plekje gronds, met rijken palmengroei en zuivere lucht. De zee koelt af, frissche tochten strijken over het eiland. Als het Duivelseiland niet zoo ver buiten de groote stoomvaartlijnen lag, en geen dienst deed als straffkolonie, zou zijn lof in alle reisgidsen gezongen worden.

Het ergste aan het heele eiland is zijn naam; tenminste voor degenen, die er maar korten tijd hoeven te blijven. De verschrikkingen van dat oord, de marteling der eenzaamheid, de afzondering van de wereld en het wereldnieuws en de wereldbeschaving, beginnen eerst later en worden na maanden en jaren ondraaglijk.

De wetgevers hebben daar menschen heen gestuurd, die veroordeeld werden om begraven te worden, die niets meer zijn mochten dan levende lijken. De wetgevers zijn slim — zij hebben het verbanningsoord voorzichtig uitgekozen. De wetgevers weten nog heel goed, uit eigen bittere ervaring, hoe de ontzetting van het „Dreyfus-eiland” in alle kranten werd uitgemaakt.

Als het verblijf op dat eiland zooiets verschrikkelijks is, dan is 't een pracht van een verbanningsoord voor ontaarde zonen en vijanden van Frankrijk! En zoo'n vèilige gevangenis is het. . . .

Het Duivelseiland is de verblijfplaats voor de aristocraten onder de uitgestootenen, de ballingen. De anderen, de „verwijderden” en „afgezonderden”,

De eerste landing in Fransch Guyana, te St. Laurent-du-Midi, de voornaamste havenplaats der straffkolonie.

kunnen op het onbewoonbare vasteland wachten op den zekeren dood. Op het Duivelseiland zijn de menschen tenminste nog nummers — op het vasteland tellen zij heelemaal niet meer mee....

Het groepje menschen op de landingsplaats van het Duivelseiland bestaat uit twee opzichters en vier gedeporteerden — de eenigen, die het recht hebben, die kleine landtong te betreden; zij moeten namelijk de levensmiddelen aannemen, die met de boot meekomen. De anderen staan wat meer naar achter, en nemen nieuwsgierig het tiental op. Onder hen treft Schwartz twee kennissen uit de citadel van Rijssel, de twee „levenslangen” Richard en Wiard.

Men brengt de nieuwelingen naar het midden van het eiland, waar de kleine kazerne der bewakers staat. Zij moeten aantreden, en man voor man naam en herkomst melden. De hoofdopzichter schijnt een gemoedelijk mensch te zijn. Hij zal 't den menschen niet lastig maken, als zij zich behoorlijk kalm houden. Omdat het voorschrift is, worden de nieuwelingen gefouilleerd — maar snel en oppervlakkig, want 't is bijna tijd voor 't tweede ontbijt, en de boot heeft verschen wijn meegebracht; waarom zullen de bewakers zich dan eerst nog warm en moe maken?

„Zoo, nu kunnen jullie gaan — zie maar bij een kameraad onder dak te komen. Er zijn geen huisjes genoeg, dus er moeten er twee in elke woning voorloopig. Er wordt later wel bijgebouwd — er komen er ook zooveel tegenwoordig!”

Hierna kunnen zij zich over het heele eiland vrij bewegen — alleen op het landtongetje mogen zij niet komen, als er een boot in de buurt is. Op het Duivelseiland zelf zijn er geen booten.

Richard en Wiard trekken zich Schwartz aan, en noodigen hem uit, bij hen te komen eten. De ballingen koken voor zichzelf. Ieder huisje is een afzonderlijk rijkje, zeven meter lang en vier meter breed. De massieve wanden zijn van graniet, met kalk overdekt. Er is maar één verdieping, en daarboven een houten dak. Die ruimte omvat een keukentje, een toilet en één kamer met twee tralievensters. Het bed bestaat uit een ijzeren krib met drie planken, een stroozak, twee lakens en een kussen. Verder worden verstrekt: twee pannen (van oude benzineblikken gemaakt) en een koekepan. En tenslotte.... een scherp geslepen sabel.

Dat laatste voorwerp behoort tot de uitrusting van den balling, omdat het op het eiland niet gemist kan worden als werktuig in den strijd met de snel voortwoekerende natuur. In korten tijd zou alles verloren gaan in den wilden plantengroei, als de breede haksabel er niet wat orde in hield.

Een wapen tegen de bewakers? Dan toch een zeer minderwaardig wapen! Het zou een zéér ongelijke strijd worden, niets dan een pretje voor de scherpschutters onder de „militaire opzichters”!

Na het eten worden er kleine groepjes gevormd — de „nieuwen” worden door de „ouden” rondgeleid. Want er is heel wat te zien op het Duivelseiland — voor één dag.

Maar het duurt niet lang, volstrékt niet lang, of zij kennen alles van buiten, iederen boom en struik, iedere hagedis en iederen kever. Iederen dag, ieder uur kennen zij vooruit — en dan begint het groote heimwee en de eigenlijke straf. Kalmpjes aan maar! De wet heeft den tijd op haar hand. En die tijd, die lange, afgrijpselijk lange tijd, die eenvoudig niet meer voort wil, is het beste en krachtigste strafwerktuig.

Voorloopig echter verheugen zij zich nog over al het nieuwe. Zij bewonderen het palmbosch — een vierduizend stammen — de „ouden” geven hun kokosmelk te drinken en laten hen bananen plukken van den levenden struik, door een der bannelingen gekweekt. Midden in het bosch woont een slang — niet vergiftig — die men overal op het eiland kan tegenkomen, en de duivels-

't Duivelseiland, waar-
op Alfons Schwartz
zes jaar geleefd heeft.

vogel, zwart en
zoo groot als
'n ekster, wiens
klagend „pi-oe,
pi-oe” nooit
zwijgt.

En daar,
dicht bij het
duivelsbosch, is
een klein kerk-
hof, met oude
graven, waaron-
der misschien de
oude kolonisten
van de „Eilan-
den des Heils”
rusten. — Hier
moeten ook de
overleden ban-
nelingen begraven
worden; maar er
ligt er nog niet één,
want de oudjes
en de zieken
gaan gewoonlijk
naar den over-
kant, naar het
vasteland.

De gevangenen op St.
Josef echter
hebben zelfs
geen recht op
een hoekje aar-
de. Daar sterft
men te snel en te dikwijls. Waar zou men met al die lijken heen moeten?

Bij het eerste grauwen van den dageraad wordt de barkas der strafkolonie te water gelaten. De zes getatoueerden nemen plaats op de roeibanken. Achter hen, dwars over de boorden van de boot, ligt een breede plank, en daarop ziet men een grauwen aardappelzak. In dien dichtgenaaiden zak, met een paar zware steenen, rust de gestorven gevangene.

Een goede duizend meter van het eiland geeft de geleider het teeken om te stoppen. Hij tilt de plank eenvoudig aan één kant op; het lijk glijdt er af, de zee in.

Als het water rustig is, en de zon pas opgaat, kan men den doode zien neerzinken — als een schaduw zien wegduiken in het schemerige groen, eerst snel, door de steenen, dan langzamer, zoodat de grijze haaien, die begeerig langs de sloep meezwommen, makkelijk mee kunnen....

Dan grijpen de roeiers de riemen. Zij spreken niet, hoewel de bewaker bij zulke gelegenheden graag iets door de vingers ziet. Zij haasten zich terug naar den oever, als vluchtend voor die zee, die eens ook hen zal opnemen.

De gevangenen van het bagno hebben hun einde gezien, en zij hebben er voor gesiddert. Ontkomen zullen zij het toch niet, nooit of te nimmer.

Er is ook een dorp op het Duivelseiland. Het bestaat uit drie grootere en tien kleinere woningen. In één van die tien heeft de ongelukkige Dreyfus gewoond. Er is nog een huis in aanbouw ook, al jaren, maar het schijnt nooit af te komen.

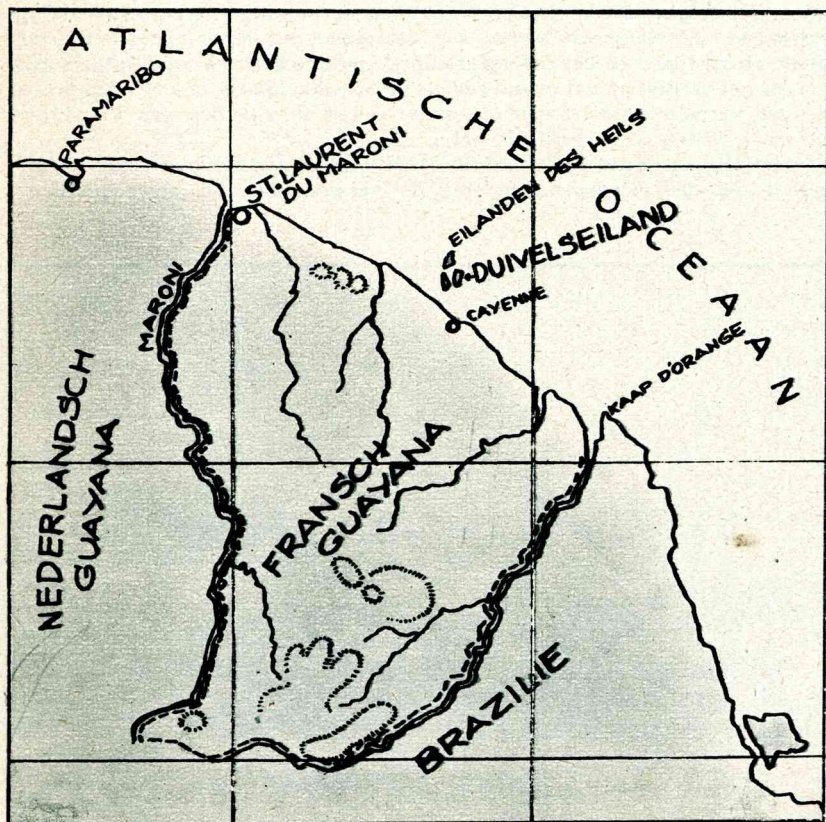
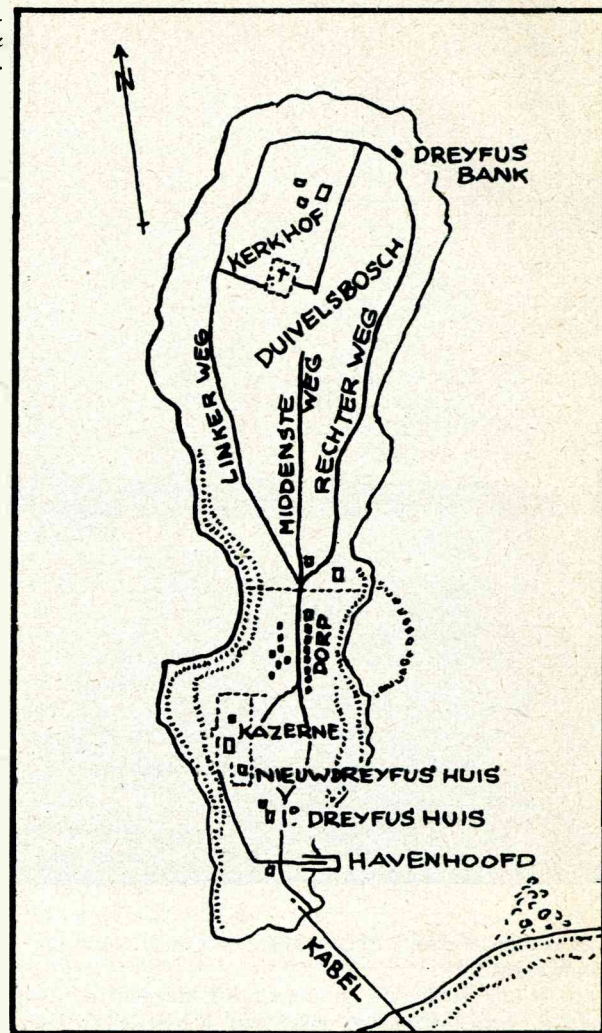
Een beek of een bron is er op het heele eiland niet. Midden in het ballingendorp heeft men een grooten put gegraven, of liever in de rots uitgehouwen. Daar kan zich het regenwater verzamelen, en met een emmer aan een touw kan men het putten. De stortregens in het natte seizoen zorgen wel, dat de put nooit leeg raakt, en door de diepte blijft het water koel.

In veertig minuten is men het heele eiland rond, maar men haast zich niet, bekijkt ieder tuintje, blijft overal staan. Zoo krijgt men den dag om, en de tijd der opsluiting nadert. Reeds hoort men sleutels rammelen, en van den kant der kazerne nadert de Arabische sleutelbewaarder, een stroopsmeerder, die zich door kruipen en klikken tot dit baantje heeft opgewerkt. Als een hooge orde draagt hij het teeken zijner waardigheid, twee gekruiste sleutels, op den arm.

Hij rammelt met zijn sleutels, en de ballingen gaan hun huisjes binnen. In iedere woning moeten er twee, Wiard en Richard gaan bij elkaar; daardoor komt er een woning vrij, en daar trekken Schwartz en de Zwitser Bucher in.

Snel daalt de duisternis. Boven, in het duivelsbosch, krijschen de duivelsvogels om de beste slaappleatsen. Kamhagedissen sluipen over de rotsen. De zee ruischt en ademt....

(Wordt vervolgd)

De Fransche strafkolonie Guyana; aan de kust liggen de drie eilandjes, waarheen politieke gevangenen en de ergste misdadigers gedeporteerd worden.

THERMOGENE

Deze van ouds bekende watten verspreidt 'n wel-
doende warmte en bestrijdt met succes: **HOEST,**
KOUDE, GRIEP, RHEUMATIEK en **STEKEN** in de **ZIJ.**

Doozen van 45 en 75 ct. bij Apoth. en drog.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

WINTER IN ZWITSERLAND

AROSA Sporthotel „Hof Arosa“

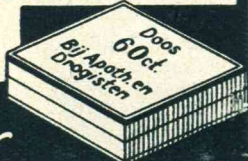
1800 Mtr.
boven zee

Het comfortabele Home voor den sportgast.
Centrale ligging. Stroomend water in alle
kamers. Volledige pensionprijs Zw. Fr. 12.50

MIJNHARDT'S

laxeer-
tabletten

werken
zacht en zeker

Koopt geadverteerde artikelen!

„Slank
zooals
vroeger“

zeft een van de vele tevreden
en regelmatige gebruikers
van Facil. (Erl. C. M.)

FACIL-Pastilles zijn
verkrijgbaar in apo-
theken en drogisterijen
à f 3.— per buis van
100 pastilles voor een
vermageringskuur van
3 weken.

FACIL

BOOM'SAAMBEIENZALFBOOM'S

AAMBEIENZALF

Aambeien

In- en uitwendige, zowel
bloedende als blinde aambeien
worden krachtig bestreden door

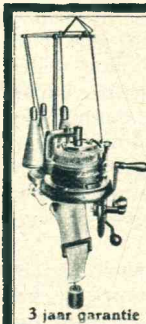
Aambeienzalf Boom

Het jeukn bedaat spoedig.

Alleen echt zoo de verpakking is

voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar
in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

BOOM'SAAMBEIENZALFBOOM'S

CRISIS-ONDERSTEUNING

is niet noodig, wanneer gij
in het bezit zijt van een

„Lama“-Rondbreimachine

met vast werkcontract. Wij garandeeren
u bij voldoende routine een **wekelijksche**
bijverdienste van f 8.— tot f 15.—. Voor-
afgaande kennis, noch voor oud of jong
noodig. Gratis les a/huis. **Vraagt condities**

„LAMA“, Afd. R. 11

Hoofdkant. Jekerstr. 13, Tel. 91045, A'dam-Z.

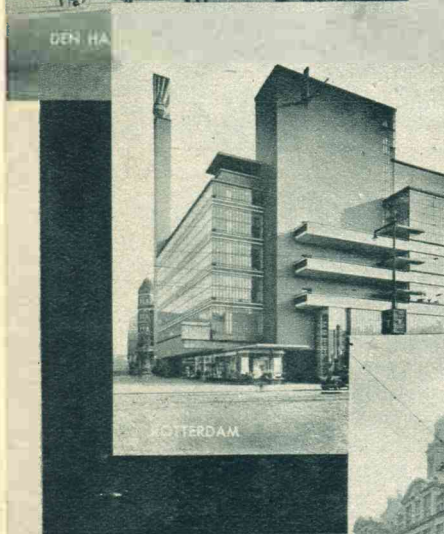
N.Y. MAGAZIJN DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam,
Den Haag en Rotterdam zijn de
grootste, best gesorteerde en meest
modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop
zijn onze verkoop-prijzen uiterst
laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-
afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾,
Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon-
en Telegraafkantoor, Bagagedepot
van de Nederl. Spoorwegen, Eigen
Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

BEREID U VOOR!

Pas op, dat de goede zorgen
aan Uw uiterlijk besteed, niet
vergeefs zijn door een te sterke
of een algemeen parfum te
gebruiken. De decante geur van
enkele druppels Old Cottage
Lavenderwater zal ook U in het
meest uitgelezen gezelschap de
belangstelling schenken, die de
vrouw van verijnde beschaving
toekomt. De typische groene fla-
con Old Cottage Lavenderwater
en ook de andere Old Cottage
artikelen hebben toch reeds
een plaatsje op Uw toilettafel?

Import.: RICHARD WERNEKINCK & Co.,
Huddestraat 9, Amsterdam-C.

Grossmith's

Old Cottage
Lavender Water

VERHEULE CO

Het Nederlandsch Elftal werd Zondag met 0-2 door de Zwitsers geklopt. Onze spelers, v.l.n.r. Adam, Anderiesen, Bonsema, v. Run, Pelikaan, Lagendaal, v. d. Meulen (gedeeltelijk zichtbaar), v. Neillen en Weber. Knielend: v. Heel en Nagels.

Het Zwitsersche elftal, dat van onze voetballers met 2-0 won.

SPORT VAN ZONDAG

Het Nederlandsch Elftal stelt teleur.

De wedstrijd tegen de Zwitsers heeft lang niet aan de verwachtingen beantwoord. Dit was allereerst het geval omdat over 't algemeen op 'n overwinning der oranjemannen werd gerekend, evenals wij trouwens bij de uitwedstrijden tegen het bergvolk nimmer ook maar de kleinste illusie hebben. De traditie wilde nu eenmaal, dat wij hier van Zwitserland wonnen, terwijl uit sowieso verloren werd. Met die traditie is thans gebroken, en het ware ons aangener geweest wanneer dit in Bern, Zürich of ergens anders hoog boven den zeespiegel was geschied.

Hoewel wij gaarne allen lof toezwaaien aan de Stadion-directie, voor de wijze waarop zij het terrein tegen de vorst had beschermd, moet het ons toch van 't hart dat een voetbalwedstrijd onder omstandigheden zooals Zondag j.l. voor de toeschouwers geen pretje is. Er blies een snijdend dun windje door de eere-tribune, welke bovendien door de matige bezetting nog kouder aandeed dan ze in werkelijkheid was.

Hoewel de wedstrijd zelf weinig aanleiding heeft gegeven om er na langen tijd nog over na te kaarten, was het toch wel een eigenaardige ontmoeting. De Hollanders waren sterker over 't algemeen, de Zwitsersche doelman heeft heel wat meer te verwerken gehad dan v. d. Meulen en toch verdienden de tegenstanders o.i. de overwinning wel, ofschoon één doelpunt verschil de gasten ruim genoeg had beloond.

De Nederlandsche ploeg had na de laatste successen slechts één wijziging ondergaan, men had n.l. v.d. Broek voor Lagendaal laten vervallen.

De doelpaal helpt de Zwitsers een handje. Na één der weinige goed gerichte schoten van Lagendaal ketste de bal van den paal in het veld terug.

Die wijziging op de midvoorplaats is echter van groot belang geweest en hoewel wij niet durven beweren dat Holland met v.d. Broek den wedstrijd van Zondag j.l. had gewonnen, is toch wel duidelijk gebleken, dat Lagendaal's schutterscapaciteiten geheel te niet worden gedaan door het feit, dat de Xerxesman zich te langzaam verplaatst, waardoor men een beduidend tekort aan tempo krijgt.

Wij weten niet precies welke overwegingen er

toe hebben geleid om Lagendaal boven v.d. Broek te verkiezen. Waarschijnlijk hebben de leden der T. C. gedacht aan Lagendaal's prachtige successen in Parijs en Antwerpen en vergeten, dat de Rotterdammer in Amsterdam nog steeds beneden de verwachtingen was gebleven. Wij voor ons zijn in elk geval liever den P.S.V'er.

Het zou echter onrechtvaardig zijn het falen van onzen aanval geheel op rekening van Lagendaal te schuiven. Het moet ons uit de pen, dat ook Adam ditmaal tegengevallen is; niet zoozeer in zijn spel als wel in tactiek. Waartoe diende het eigenlijk dat deze rechts-

Lagendaal in actie voor het Zwitsersche doel. De Rotterdammer molesteert den Zwitserschen doelman, doch de beide roodwitte backs zorgen er voor, dat hun collega niet al te zeer in de knel komt.

Fraai werk van den Zwitserschen doelman. Sechehaye werpt zich languit op den grond en is op deze wijze Bonsema juist iets te vlug af.

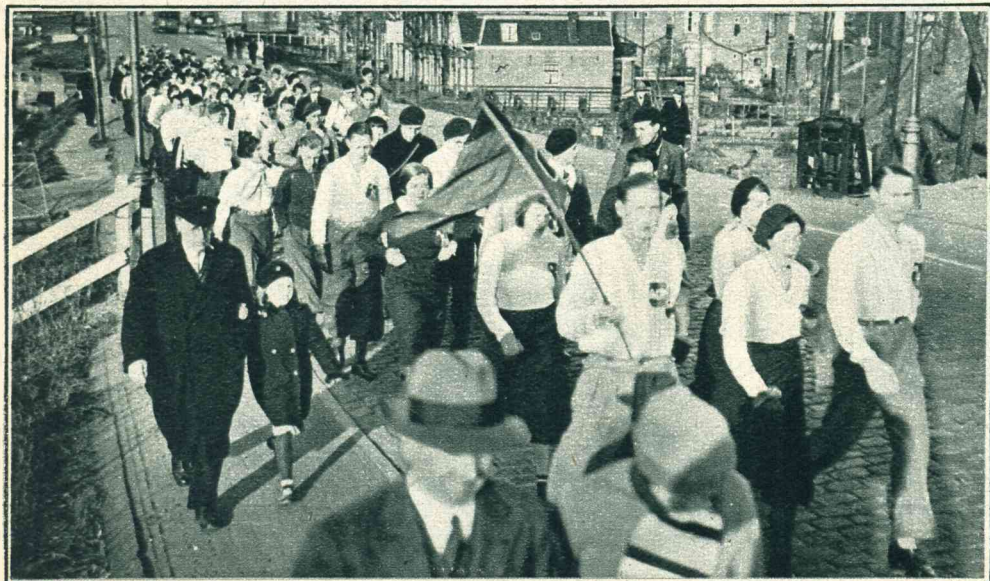
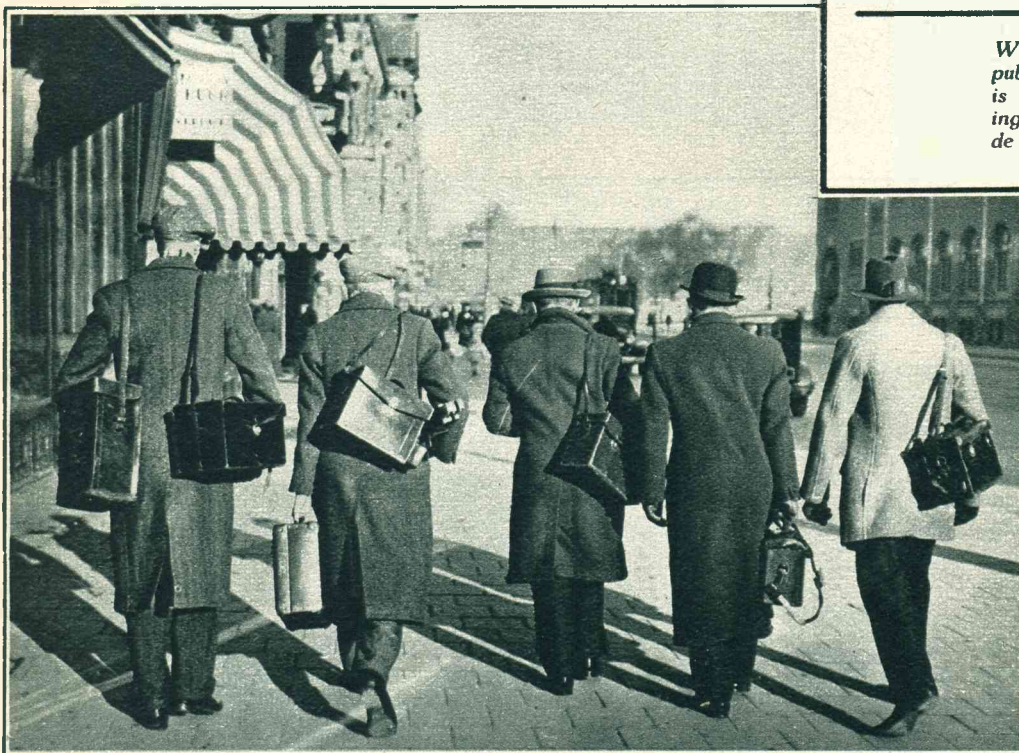
binnen bij een achterstand der oranjemannen steeds als verbindingsman tusschen verdediging en aanval bleef fungeeren? Wij erkennen de verdiensten van Adam bij deze tactiek in vorige wedstrijden, doch ditmaal was hier geen reden voor. Ditmaal had Adam zijn aandacht voornamelijk aan den aanval moeten schenken, waardoor Lagendaal den noodigen steun had gekregen en er tenslotte ook nog sprake van een rechtervleugel in onze ploeg was geweest.

Veel meer zullen wij er niet van zeggen. Wij zijn benieuwd hoe het elftal er straks tegen de Hongaren zal uitzien. Waarschijnlijk wordt v. d. Broek weer opgesteld. Op andere veranderingen valt niet te rekenen, ook al niet omdat de wedstrijden in Rotterdam weinig of geen bruikbaar reserve-materiaal op den voorgrond hebben gebracht.

Entourage! De reserves verkozen een warm plekje in het stroo, boven de voor hen gereserveerde plaatsen. Van l.n.r.: Breitner, v. d. Broek, B. Paauwe, v. Male, Lelieveld.

Op stap naar Holland—Zwitserland. Een colonne persfotografen trekt in volle wapenrusting met de meest vreedzame bedoelingen Stadionwaarts.

Rebus voor de lezers van dit blad

500 der nieuwste Luxe Horloges met verspringende uren bijna GRATIS; geen glas, geen wijzers, gemakkelijk afleesbaar; in anti-magnetisch chroomnikkel; 10 jaar garantie!

Voor de oplosers van dezen rebus stellen wij 500 Horloges volgens nevenstaande afbeelding beschikbaar tegen vergoeding van f 1.85 voor invoerrechten, verpakking en administratiekosten. Onze opzet is deze vinding meerdere bekendheid te geven en op deze wijze dit praktische uurwerk een groote populariteit te doen verwerven. Dit Horloge zal door ons in den handel worden gebracht tegen een verkoopprijs van f 6.50. Deze annonce verschijnt slechts eenmaal in dit blad. De inzending der oplossing moet geschieden binnen 7 dagen; na dien datum zal het Horloge den goeden oplosers worden toegezonden onder rembours van f 1.85, zonder eenige verdere kosten.

Oplossingen te adresseren aan de Importeurs

G. MEIJER & Co., Toerijstun 16 - Rotterdam

Onze Prijsvraag

Wij moeten den lezers verzoeken nog even te willen wachten op de publicatie van den uitslag van onze prijsvraag. Het aantal inzendingen is zoo buitengewoon groot, dat het meer tijd dan anders kost om de ingekomen oplossingen te keuren. De volgende week zullen wij echter de lijst van de prijswinnaars kunnen afdrucken.

Rond de lijnen bij Holland-Zwitserland. Muziek maken op koperen instrumenten is in dezedagen een koud werk. Amsterdamsche Postmannen „blazen even uit." Hoe koud het was en

De Amsterdamsche wandelsportclub A. C. T. hield Zondag een 30 K.M.-marsch, ter propagandeering van de wandelsport. De deelnemers aan den rand der stad.

Het Daniël Willinkplein.

NIEUWE PLEINEN

„Nieuw” in den zin van pas ontworpen of ontstaan zijn de hierbij gereproduceerde Amsterdamsche pleinen niet. Maar zij vormen een onderdeel van nieuwe wijken in de zich steeds vernieuwende hoofdstad. Zoo heeft het Daniël Willinkplein sinds het zijn officiële naam kreeg, al heel wat gedaanteveranderingen ondergaan. Met den wolkenkrabber vormt het nu een der meest representatieve voorbeelden van nieuwbouw — waarin overigens, helaas, wel wat weinig variatie te vinden is.

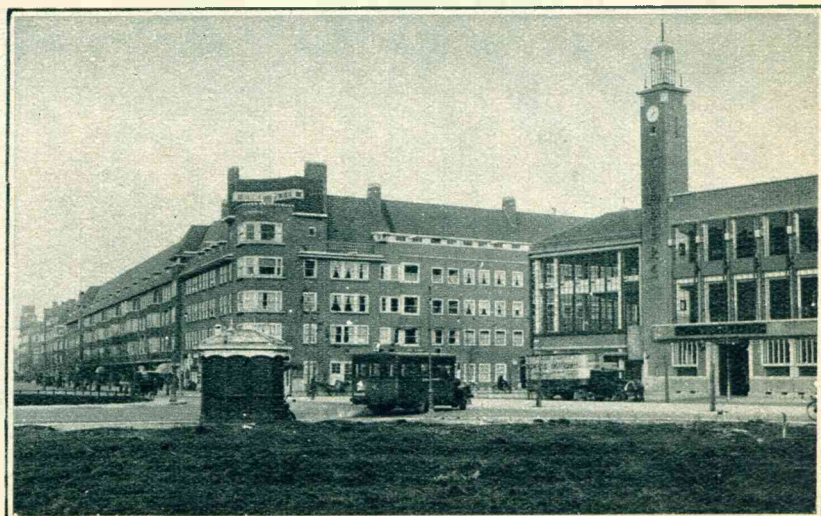

Het Hoofddorpplein een der nieuwe hoeken in West.

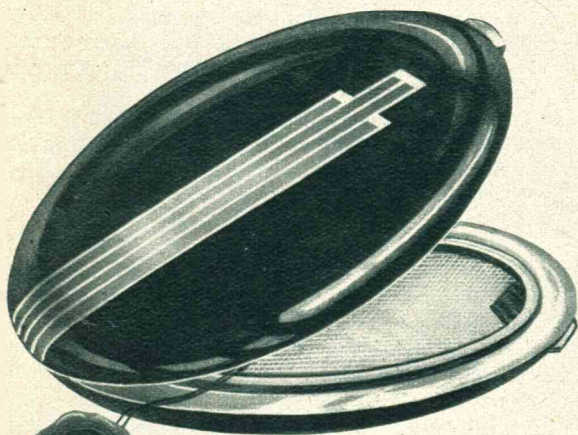
Het Magelhaensplein — dat men niet licht met tien andere zou verwarren.

Het Scheldeplein, waar bus E. eindigt, vormt in zekeren zin het sluitstuk van den grooten verkeersweg Noord-Zuid.

Dames!

nu uw man sigaretten rookt met Batco-de wereld-coupons, kunt u voor deze coupons gratis uw moderne „Flapjack” krijgen

Prima gegarandeerd echt
WEENSCHÉ FLAPJACKS in diverse nieuwste modellen en dessins. Elk met bijpassend foudraal

Batco-de wereld-coupons worden verpakt bij de volgende welbekende sigarettenmerken

CLYSMA No. 30
MAVRIDES
MASPERO No. 2
BRISTOL

NORTH STATE
GOLD DOLLAR
PIRATE
FLAG

Volledige bijzonderheden op aanvraag verkrijgbaar bij de Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam of bij een der volgende Showrooms:
GRONINGEN, Guldenstraat 6a; DEN BOSCH, Markt 42; DEN HAAG, Wagenstraat No. 58; AMSTERDAM, Nw. Hoogstraat 4; EINDHOVEN, Demer 40.

BATCO DE WERELD COUPONS

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” à $\frac{f 1.625}{0.125}$ per drie maanden ¹⁾ per week

¹⁾ Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N.Z. VOORBURGWAL 262

Onze

Advertentie-Kolommen

staan slechts open voor die advertentiën op het gebied van geneesmiddelen en geneeswijzen, waartegen bij de

Commissie van Contrôle

Secretariaat: van Aerssenstr. 176, Den Haag
geen bezwaar bestaat

Kon haar knieën niet buigen. Lange tijd van pijn nu geëindigd.

Deze vrouw — een weduwe — heeft een hoopvolle boodschap voor elken lijder aan reumatiek. Zeven jaar lang verdroeg ze reumatische pijnen — en toch is zij nu weer geheel gezond. Zij schrijft:

„Ik ben weduwe, 55 jaar oud, en heb zeven jaar lang vreeselijk te lijden gehad door spierrheumatiek en jicht. Twee jaar geleden kon ik mijn knieën niet buigen om de trap af te lopen. Ik moest me naar beneden laten glijden en dan mijzelf aan de leuning weer optrekken. Ik had een stok nodig om te kunnen lopen. Toen, in begin April van het vorig jaar, raadde iemand mij, eens Kruschen Salts te probeeren. Ik kocht een flacon en tegen den tijd dat deze opdraakte begon ik me vroolijker en opgewekter te voelen. Sedert dien tijd ben ik steeds Kruschen door blijven

gebruiken en ik kan nu weer heel gemakkelijk lopen. Mevr. F. M. T.”

Kruschen Salts spoort de inwendige organen aan tot krachtiger werking. Urinezuur en afvalstoffen, die zich mochten hebben opgehoopt en de aanleiding uwer reumatiek zijn, worden verwijderd. Gezwollen en pijnen verdwijnen, stijve ledematen worden weer normaal en gevoelt U weer gezond en lenig als voorheen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N. V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM” Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)
Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

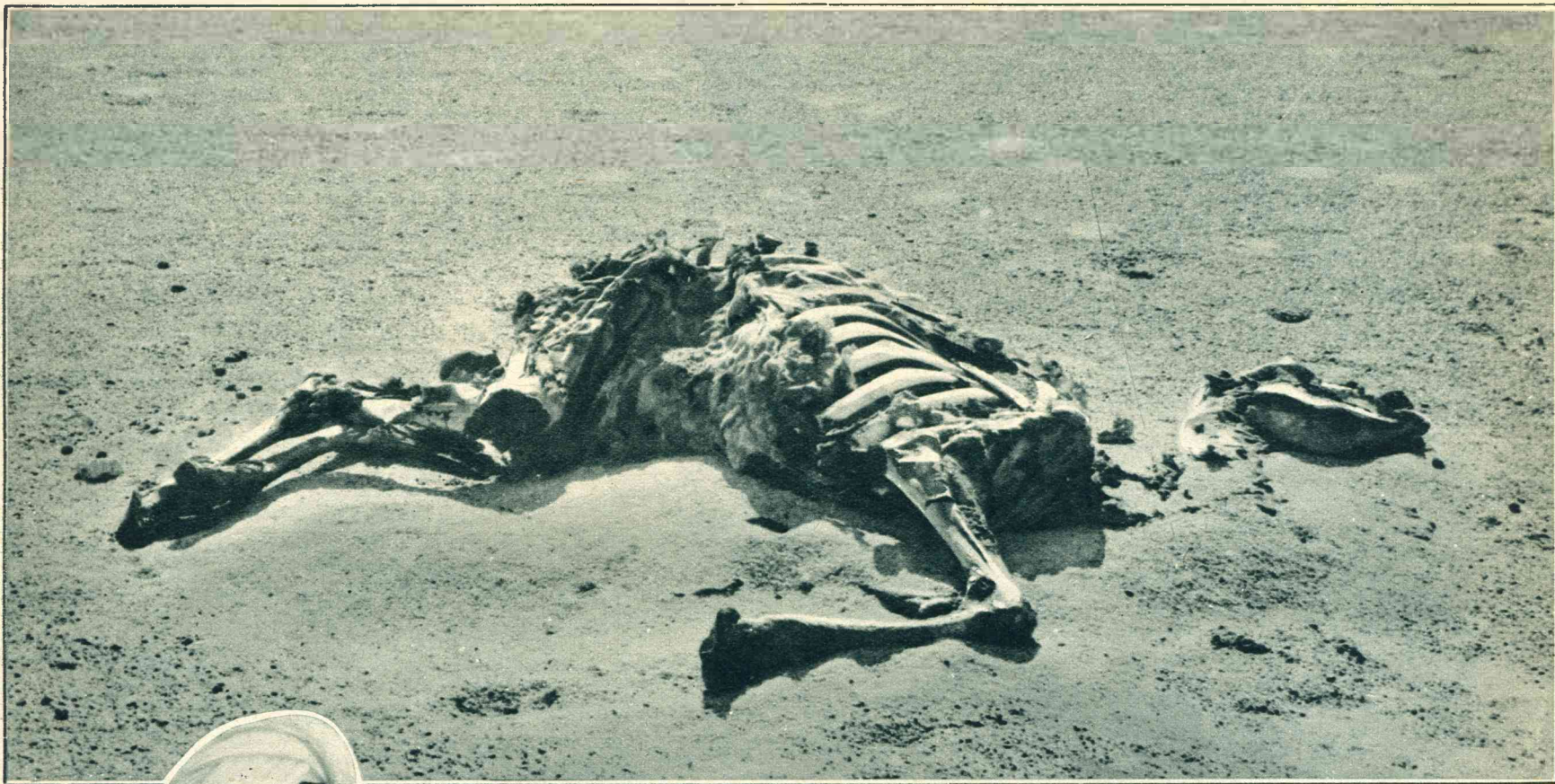

Voorkom

een ruwe, roode of schrale huid, door U, alvorens ge uitgaat, met wat „Zij”-Crème in te wrijven. Een fluweelzachte huid en een mooie teint door

„Zij” CRÈME

In prijzen van 20—75 ct.

Woestijndrama: het skelet van den kameel.

DE SCHRIELE MINNAAR

door
Charles Divine

Een Soedanneger
in Italiaanschen
krijgsdienst; in de
hand houdt hij een
op Arabieren buit-
gemaakt geweer.

Eindelijk had Annie hem gevonden, den „netten blonden jongeman” die haar zoo vaak in de kaarten en het koffiedik, maar nog nooit in levenden lijve was verschenen. Hij

heette Frits, hij was kappersbediende, hij was kalm en keurig, en hij spaarde.

Tegendiespaarzaamheid was alleen in te brengen, dat hij geen cent wilde bijdragen tot de gemakkelijksbelasting. Hij wou niet naar de bioscoop, want door 't park kon je voor niets wandelen; en toen het kermis was, gaf hij de voorkeur aan een rustig dagje buiten boven luidruchtige, griezelige, gevaarlijke en dure kermispret. Ofschoon — naar buiten gaan kostte ook geld. Brood kon je meenemen — maar als je iets drinken wou, moest je 't koopen, en dan de reis...

„Weet je wat?” zei Annie, die „buiten” altijd nog beter vond dan thuis, „ik zal de spoorkaartjes betalen, en jij de vertering...”

Zoo geschiedde.

„Zorg maar, dat je flink eet en drinkt, voor je weggaat,” zei Frits. „En wat je mee kunt nemen...”

Hij was tamelijk vroolijk, toen zij vertrokken, want

dit was tenminste een meisje, dat je niet het geld bij massa's uit je zak klopte — geld, dat je op moest sparen, om zelf een zaak te kunnen beginnen. „Daar moeten we wat voor over hebben, 'n paar jaartjes,” betoogde hij. En Annie zweeg. 't Was natuurlijk zoo.

Maar toch had ze driemaal dorst tegen één keer, dat ze wat te drinken kreeg. Toch moest ze wandelen en wandelen en wandelen, terwijl ze anderen in een bus zag stappen.

Toen 't donker werd, gingen ze terug naar het dorp, waar ze 's morgens uit het boemeltreintje waren gestapt. Maar ze hadden zooveel gewandeld, dat ze heelemaal aan den anderen kant 't dorp binnenkwamen. Ze moesten de markt over, en met schrik werd Frits gewaar, dat het ook daar kermis was.

En toen werd bij Annie de natuur machtiger dan de leer.

„Hè, ga mee even kijken!” smeekte ze.

Geen wonder, dat Frits schrok van dit voorstel. Hij zag een nachtmerrie van uitgaven voor zich opkomen. Hij waagde een wanhopige poging.

„Ik waarschuw je vooruit, dat ik niet tegen 'n rutschbaan kan — en ook niet tegen die draaiingen,” zei hij. „Ik word er duizelig van.”

Dit was inderdaad een bezwaar. Er is geen pret aan, alleen in een karretje van een rutschbaan te zitten.... je moet iemand hebben, waar je je aan vast kunt klemmen, in de oogenblikken van de grootste opwindning.

„Enfin, dan ga je niet,” zei Annie spijtig. „Dan ga ik één keertje alleen, want ik kan gewoon geen rutschbaan voorbijloopen.”

Spijtigheid duurde bij Annie nooit lang. Zij was vroolijk en wuifde woest tegen Frits, toen zij op het bankje zat.

Toen de snelheid der beweging toenam, gaf zij een gilletje, en onwillekeurig greep zij den arm van iemand, die naast haar zat.

„Goed zoo — hou me maar vast, als je bang bent,” zei een geruststellend geluid dicht bij haar oor.

Annie keek snel opzij en zag een jongen man met een geruit pak en een pet, die een eind over zijn oogen hing. Hij had een heftig gekleurde das om zijn hals en een koperen zegelring om zijn vinger.

Even hield zij haar adem in. Dát was er een van 't soort dat ze dikwijls had afgewacht, maar nooit getroffen. De ware Jacob voor een dagje uit — vroolijk, los met z'n geld, nooit „saai” en zuinig. Maar natuurlijk niet 't soort, dat praat over nestjes bouwen en meubeltjes koopen op afbetaling... twee goeie dingen gaan zoo zelden samen!

Met zoo'n jongen ging je een poosje, en dan kwam hij opeens niet meer opdagen. Soms leenden ze vijftien shilling van je, en dan hoorde je nooit meer iets van ze. Maar zoolang 't duurde, waren ze gezellig!

„Wou je nog 'ns?” vroeg de nieuwe kennis, toen het wagentje het eindpunt naderde.

Zij aarzelde.

„Nou, van den eenen kant wel natuurlijk, maar van den anderen kant weet ik 't niet...”

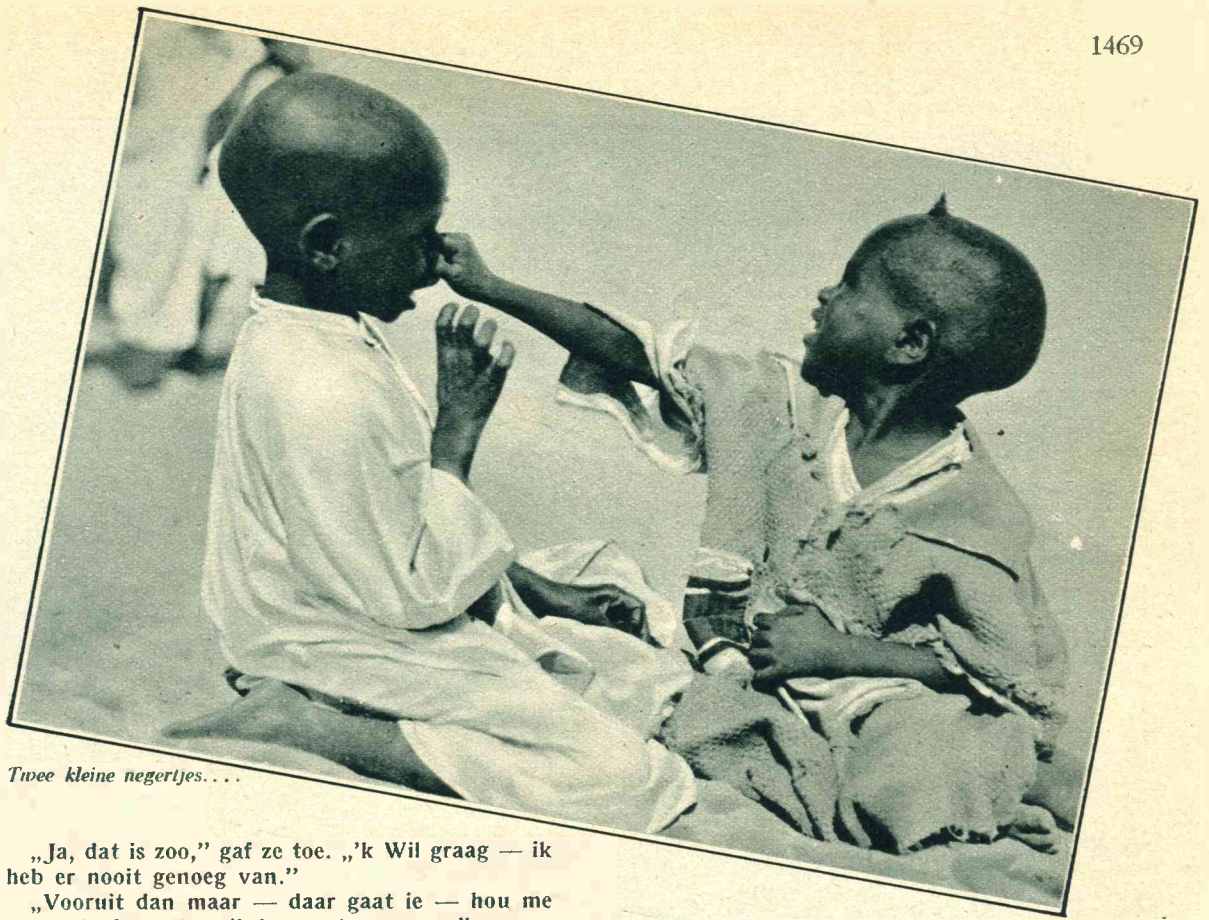
„Je bent toch heelemaal alleen in je eentje? Kun je toch best nog 'n beetje mee rondgaan?”

Annie keek naar de magere, simpele figuur van Frits, met zijn effen donker pak en zijn smoezelige das. Hij vertegenwoordigde haar eerste tastbare huwelijkskans. Hij had over trouwen gesproken — niet op de luchtige, zorgeloze manier van een jongmensch, dat er op uit was, haar spaarduitjes te leenen, maar met de strakke berekening, wat een huishoudentje kosten zou. Waarlijk, Frits was haar „vaste” jongen, haar eenige kans. Zij aarzelde nog.

„Kom, ga mee nog maar 'n toertje,” drong de minzame vreemde. „Als we straks wat gebruikt hebben, heb je geen zin meer om zoo op en neer te schieten.”

Gebruikt! Dat woord sloeg er bij Annie in.

Napoleon had nog zoo'n ongelijk niet, toen hij verklaarde, dat een leger marcheert op zijn maag. Een goede maaltijd kan groote gevolgen hebben. Als bijvoorbeeld Annie's morele zenuwen, om zoo te zeggen, gestaald waren door iets beters dan twee boterhammetjes en een glaasje limonade om twee uur, zou zij in het uur der verzoeking allicht anders gehandeld hebben.

Twee kleine negertjes....

„Ja, dat is zoo,” gaf ze toe. „'k Wil graag — ik heb er nooit genoeg van.”

„Vooruit dan maar — daar gaat ie — hou me maar stevig vast — ik kan er tegen — mijn naam is Samson,” zei haar nieuwe vriend; en tegelijk schoof hij zijn arm om haar middel.

Ze herinnerde zich, dat zij met Frits al acht weken gegaan had, voor zij dit stadium hadden bereikt. Misschien was 't heel gewoon, maar leuk vond Annie 't niet.

„En zullen we nu wat gebruiken?” stelde haar vroolijke vriend voor, toen zij, na de vierde ronde,

onwillig de rutschbaan verlieten. „Geef me maar 'n arm, als je 'n beetje duizelig bent.”

„Ik duizelig!” smaalde ze. „Ik heb eens 'n uur achter mekaar in 'n zweefmolen gezeten, en ik was nog zoo lekker als kip.”

Hij knikte goedkeurend. Hij had een gelijkgestemd gemoed gevonden voor een kermisavond. Ze gingen op zoek naar een consumptie-tent. Wat was dát een smulpertij — wat 'n overdadig zalige verkwikking! Thee met een croquet, en twee broodjes met boter, en cake, en toen nog 'n kop thee.

Annie stond er op, haar eigen aandeel in de vertering te betalen. Eerlijk is eerlijk — ze had al honger, vóór ze dien nieuwen jongen ontmoette.

Verkwikt en versterkt gingen ze terug naar den kant, vanwaar ze gekomen waren — waar de groote tenten stonden.

„Nou nog 'n beetje plezier. Ga mee 'ns koek hakken?” stelde haar metgezel voor.

Maar toen zij gearmd naar het kraampje liepen, zag Annie Frits weer. Hij keek verbaasd rond, klaarblijkelijk nog naar haar zoekend, en zijn ge-laat droeg den stempel van diepe neerslachtigheid.

En toen ze zoo naar hem keek werd ze zich plotseling bewust van een ongewone aandoening. Hij zag er moe en bedroefd uit, en dat hij honger had, wist ze zeker. Er roerde iets diep in haar hart, een gevoel van moederlijke teederheid.

In een seconde had zij haar besluit genomen. „Neem me niet kwalijk,” zei ze tot haar kermis-ridder, „daar loopt een kennis van me — als hij me met jou ziet lopen wordt ie woedend.”

Zij gunde zich geen tijd voor verdere uitleggingen, maar verdween in het gedrang.

„Hè, Frits,” zei ze een halve minuut later, met goed geveinsde verwondering, „waar heb jij gezeten? Ik heb je overal gezocht... maar er is haast geen zoeken aan met zoo'n drukte. Ga mee, dan koop ik 'n paar gevulde koeken voor je. Ik... ik snak naar een kopje thee.”

Haar stem beefde bij het uitspreken van die grove onwaarheid. Had ze zich, 'n minuut of tien geleden, maar niet zoo tegoed gedaan!

Frits' aanschijn klaarde onmiddellijk op. Uit zijn trekken sprak duidelijke vreugde, dat hij haar weer zag. Annie's hart werd warm, toen zij dit zag. Zij liet haar hand door zijn arm glijden en fluisterde met een nieuwe teederheid in haar stem:

„Zeg Frits, ik geloof warempel, dat je 't heel erg naar gevonden zou hebben, als we mekaar niet meer hadden kunnen vinden!”

„Natuurlijk!” antwoordde Frits niet zonder heftigheid. „Je was toch zeker niet vergeten, dat jij m'n retourtje hebt?”

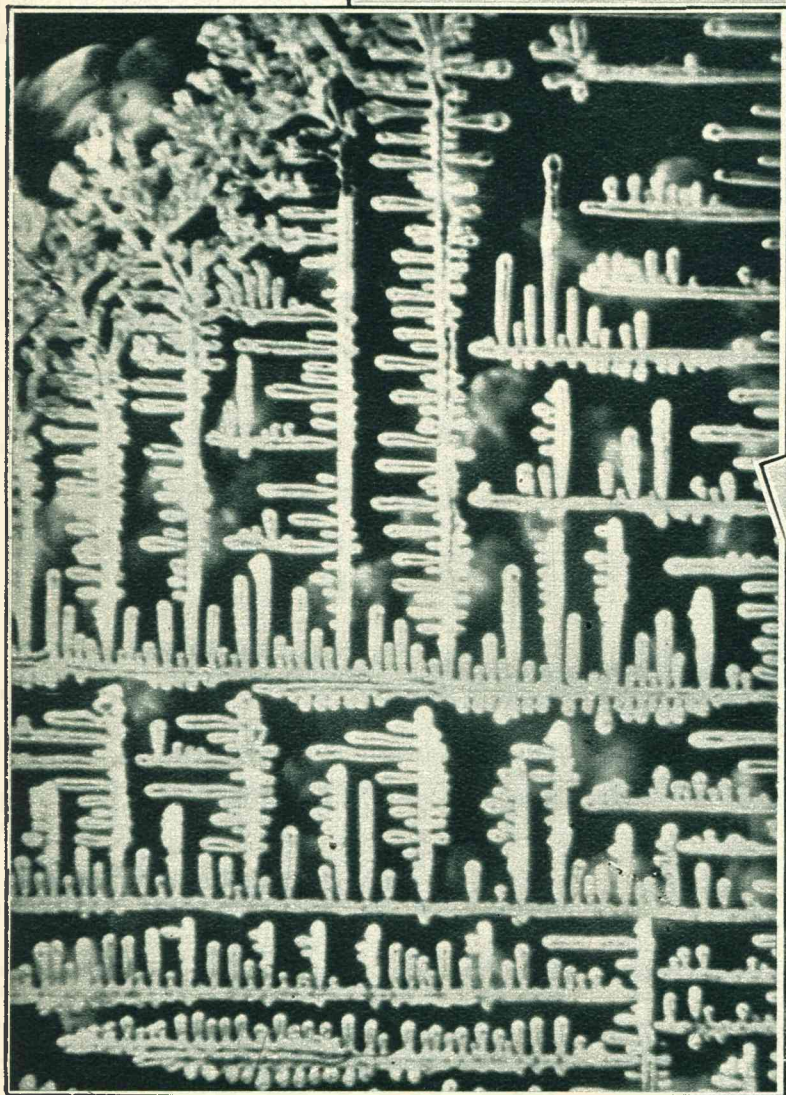
Gialo, een rijke ouse in de Lybische woestijn, vanuit een vliegtuig gezien.

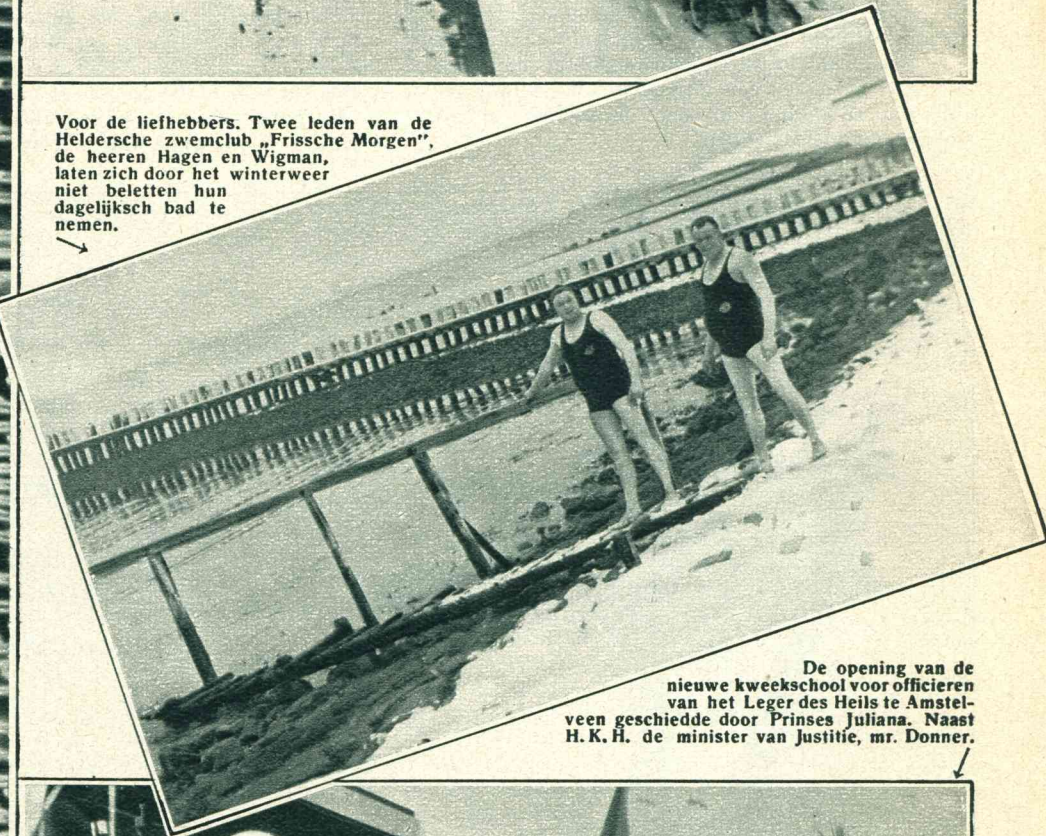
Te Bloemendaal overleed de bekende Zaansche industrieel de heer J. A. Laan, president-directeur van de N. V. Wessanen's Koninklijke fabrieken te Wormerveer.

De afsluitdijk tusschen Den Oever en Kornwerderzand is voor voertuigen opengesteld. Het risico is voor de bestuurders en de baten zijn voor het crisiscmité. Maar erg aantrekkelijk ziet een ritje er op het oogblik niet uit.

De heer Mol uit Haarlem vertoonde voor de Artisleiden in Amsterdam een film over microscopische kristallen, plantenbewegingen en aquariumleven. Een foto van Salmiakristallen.

Voor de liefhebbers. Twee leden van de Heldersche zwemclub „Frissche Morgen”, de heeren Hagen en Wigman, laten zich door het winterweer niet beletten hun dagelijksch bad te nemen.

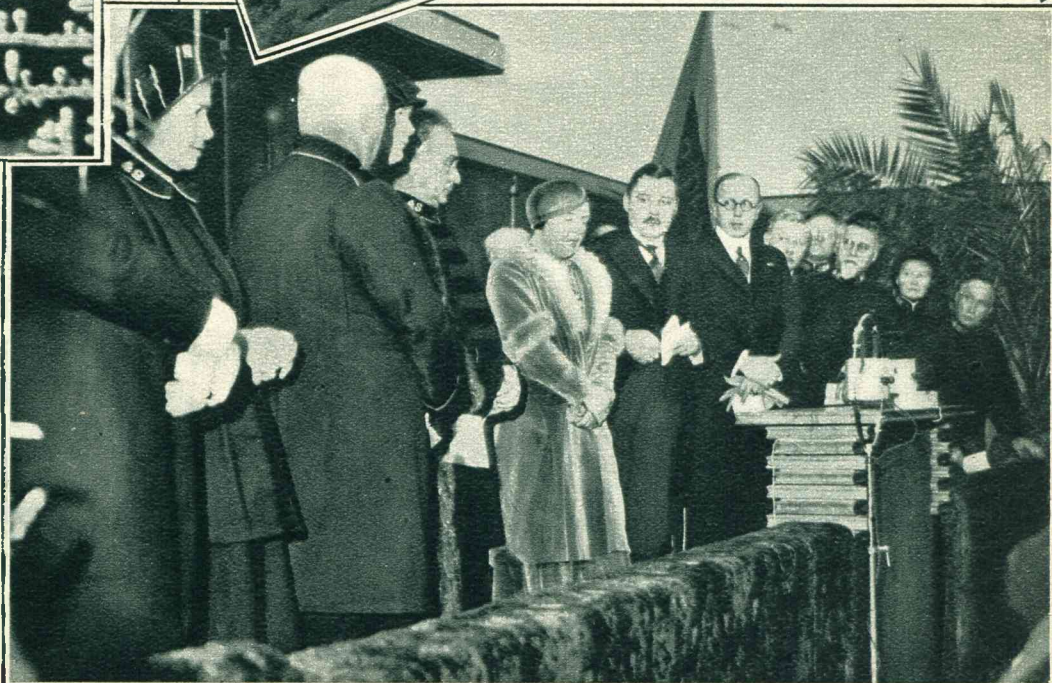
De opening van de nieuwe kweekschool voor officieren van het Leger des Heils te Amstelveen geschiedde door Prinses Juliana. Naast H. K. H. de minister van Justitie, mr. Donner.

UIT DE PROVINCIE

Het echtpaar P. Kopjes—Hazes, Landstraat 8, Alkmaar, viert 5 Februari a.s. zijn gouden bruiloft.

De heer J. Vroom te Uithuizen herdenkt 4 Februari a.s. den dag waarop hij voor een kwart eeuw in dienst was bij de kaasfirma W. van Ammers, aldaar.

De Eer van zijn Vader

door

JOHN VANCOUVER.

Een geestig, pittig, vlotgeschreven en gezellig boek waarin de spanning niet ontbreekt zoodat het een genot en verkwikking is om van den inhoud kennis te nemen. Wat wil men nog meer van een goeden roman! Aan alle eischen is voldaan, dus... het is aan U om voor den luttelen prijs van 17½ cent dezen nieuwen premieroman aan te schaffen, teneinde U zelf voor dit weinige geld eenige avonden van gezonde ontspanning en genot te bereiden. Ziehier hoe de twee hoofdpersonen uit het verhaal met elkaar kennis maken.

Nabij een der rotsblokken had Edward 'n visch zien spartelen, en zoo snel hij kon, wierp hij zijn hengel in die richting. Terwijl hij hiermede bezig was, werd eensklaps de geheimzinnige stilte verbroken door het muzikale gebas van een herdershond, onmiddellijk gevolgd door het door-dringende geblaf van een fox-terrier. Het onverwachte geluid deed Edward bijna schrikken; althans het was er de rechtstreeksche oorzaak van, dat hij zijn visch miste; min of meer geërgerd keek hij op, en hij ontdekte, hoe van den rug van den tegenover hem liggenden heuvel enkele bergschappen, die hem een oogenblik te voren met hooghartige nieuwsgierigheid hadden gadegeslagen, in galop naar den groenen bodem van het ravijn renden, achtervolgd door de twee honden.

Onmiddellijk daarop teekenden een paard en een ruiter zich af tegen het scherpe licht boven den rand van den heuvel. Het was een groot paard, waarbij de kleine gedaante van den berijder de te meer opviel; een oogenblik bleven beiden onbeweeglijk staan, zoo onbeweeglijk, dat zij Edward aan een bronzen standbeeld denken deden. De heuvel was gevaarlijk steil, zelfs de honden aarzelden even, alvorens zij den tocht naar het dal ondernamen, en Edward vroeg zich af, of de berijder — of het een man of een jongen was, kon hij op dien afstand niet zien — een zoo gevaarlijke onderneming zou durven wagen. Nog stond hij zich af te vragen, wat de ruiter wel doen zou, toen deze een kreet deed hooren, die ver over het dal klonk en ontelbare malen tusschen de heuvelen weerkaatste. De herdershond bleef eensklaps staan, alsof hij aangeschoten was, en de fox-terrier keek om met een beweging, die er op duidde, dat hij van plan was naar den ruiter terug te keeren.

Een oogenblik scheen het, alsof ook de ruiter besloten had terug te keeren, toen hij klaarblijkelijk ontdekte, dat er beneden in het ravijn iets niet in den haak was. En voor de hengelbaar wist, wat er eigenlijk gebeurde, kwamen paard en ruiter den heuvel afgestormd met een vaart, die Edward, die toch heusch als ruiter voor geen klein geruchtje vervaard was, het hart vast deed houden. Nog nimmer in zijn leven had hij een dergelijk gedurfd staaltje van rijkunst aanschouwd.

Het scheen hem eenvoudig uitgesloten, dat het paard een misstap zou kunnen vermijden; maar het groote dier volbracht de afdaling zonder de geringste aarzeling, of zonder ook slechts éénmaal

uit te glijden, en Edward's verbazing steeg ten top, toen hij, nadat de ruiter in het dal aangeland was, tot de ontdekking kwam, dat de berijder een meisje was. In galop kwam zij naar hem toe gerend, en blijkbaar voelde zij zich in deze wildernis evenzeer op haar gemak, alsof zij een aangelegd rijpad in het een of andere park bereed.

Hoe dichter zij bij hem kwam, des te meer nam zijn verbazing toe, want het meisje was nog heel jong — eigenlijk nog niet meer dan een schoolmeisje — en had een gezicht, zoo mooi, als Edward er nog zelden een gezien had. Zij was donker van uiterlijk, maar de wangen, waarlangs de lange haren wapperden, waren kleurloos, van die zeldzame, gezonde kleur, welke de vrouwen van Noord-Spanje kenmerkt. Heur haar was zwart, maar zacht en zijdeachtig, en de wind streelde speels de lokken, die onder den viltten hoed uitkwamen. Zij droeg een japon, die geheel en al door het weer en het dragen versleten was. Haar handen waren bedekt door veelgedragen handschoenen, en in haar kleine vuistje klemde zij een soort zweep, waarmee zij voortdurend knalde.

Zij scheen hem in het eerst niet op te merken, zoo ging zij op in haar jacht op de schapen, die nu aan de andere zijde van het dal aan het grazen waren; toen, alsof zij zijn aanwezigheid meer voelde dan zag, richtte zij eensklaps haar donkere oogen op hem, en zoo plotseling bracht zij haar paard tot staan, dat deze beweging haar uit den zadel had moeten slingeren, gelijk een steen uit een catapult; maar als een rots zat zij op het paard vastgeklonken, en ze keek hem met vasten blik aan, en met een kalmte, die Edward betooverde. En op zijn beurt bleef hij haar aan staan staren, alsof hij de meest doodgevone ploegjongen was.

En, ronduit gezegd, was hij inderdaad onder haar betoovering. Zoo onverwachts was zij als uit den hemel komen vallen, haar rijkunst was een staaltje van zulke verregaande stoutmoedigheid, haar schoonheid was zoo overweldigend, dat Edward, wellicht voor de eerste maal van zijn leven, in de tegenwoordigheid van een lid der andere sekse met zijn mond vol tanden stond. Vanzelfsprekend was het slechts een oogenblik, dat hij zijn tegenwoordigheid van geest verloor; een seconde later reeds was hij zichzelf weer geheel en al meester en nam hij zijn pet af. Het meisje beantwoordde zijn groet met een nauwelijks merkbare buiging. Haar oogen bleven op zijn gelaat rusten met een zonderlinge kalmte, welke hij nimmer te voren bij een meisje had waargenomen; toen gleed haar blik naar de laatste forel, die op den oever der rivier lag.

Edward voelde, dat hij iets zeggen moest, maar al had zijn leven op het spel gestaan, dan had hij niet geweten wát. Maar eindelijk kwamen toch de woorden.

„Zoudt u zoo vriendelijk willen zijn, mij te zeggen, hoe ver ik van Carysford verwijderd ben?” vroeg hij.

„Vier en driekwart mijl, als u den weg neemt, en drie mijl, als u over den heuvel gaat,” antwoordde zij hem met dezelfde kalmte, als waarmee zij hem aangestaard had en met 'n stem zoo zacht

en zoet en zoo welluidend, dat zij geheel en al in overeenstemming was met haar uiterlijke verschijning.

„Ik had geen flauw idee, dat het zoover was,” merkte Edward op, „ik begon beneden aan den weg te hengelen, en ben sindsdien maar doorgelopen, zonder op den afstand te letten. Kunt u mij misschien zeggen, hoe de grond heet, waar ik mij op het oogenblik bevind?”

„Herondale,” antwoordde zij.

„Dank u,” zei Edward. „Het is een prachtig dal en een nog mooiere rivier.”

Zij boog zich voorover in den zadel, en met de kin op de gehandschoede hand rustend, keek zij met peinzenden blik door het dal. Toen zag zij hem opnieuw aan, en de uitdrukking in haar oogen was te eerlijk, om bepaald vleidend te zijn. Integendeel, zij bracht hem geheel van zijn stuk.

Eindelijk verbrak zij het zwijgen.

„Heeft u nogal succes gehad met uw visscherij?” vroeg zij.

Tot nu toe waren zij door het water gescheiden geweest. Edward maakte van de gelegenheid gebruik, waadde op een ondiepe plaats door den stroom, en toonde haar den inhoud van zijn net.

„Ja, ik geloof wel, dat u van succes moogt spreken,” merkte zij op; „maar als u wat verder het dal ingaat, treft u veel grootere forellen aan. Maar wacht eens even!” — haar wenkbrauwen trokken zich lichtelijk samen, hoewel er een zweem van een glimlach om haar mondhoeken lag — „weet u wel, dat u aan 't stroopen bent?”

Stomverbaasd staarde Edward haar aan.

„Als dat waar is,” stamelde hij, „dan spijt het mij wel. Weet u wellicht, aan wien deze rivier toebehoort?”

„Aan mijnheer Heron, van Herondale,” luidde het antwoord.

„Het spreekt vanzelf, dat ik onmiddellijk verdwijnen zal,” zei Edward, „en ik zal de eerste de beste gelegenheid aangrijpen om mijn verontschuldiging voor deze misdaad aan te bieden. Want stroopen is een misdaad, nietwaar?”

„Ja,” antwoordde zij laconiek.

„Kunt u mij misschien ook zeggen, waar hij woont — waar ik zijn huis kan vinden?”

Met haar zweep wees zij naar een opening, welke zich ter linkerzijde van het dal bevond, een opening, welke aan beide zijden begrensd werd door statige denneboomen.

„Daar woont hij. U kunt het huis van hter af niet zien,” zei zij. Meteen ging zij rechtop in den zadel zitten; ze nam opnieuw de teugels ter hand, en nadat zij hem gegroet had met iets, dat op een knikje geleek, reed zij het dal in.

Edward bleef als verbluft met de pet in zijn hand staan. En nadat hij de slanke gedaante, die met de gratie van een Indiaansch meisje op het groote paard zat, eenigen tijd had nagestaard, pakte hij zijn vischgerei bijeen, en hij volgde haar in de richting van de rivier.

De prijs voor een ingenaaid exemplaar is slechts 17½ ct. — een bedrag dat een ieder kan besteden — voor een gebonden boek in prachtband 70 ct. Toezending volgt ook bij ontvangst van een postwissel groot 22½ en 80 ct. resp. voor een ingenaaid en luxe exemplaar. Onze bezorgers zijn verplicht U het werk direct na de verschijning aan te bieden. Laat deze unieke gelegenheid niet voorbijgaan.

De uitslag van de prijsvraag voorkomende in het premieboek „Tot de klok stilstaat”.

Op verzoek van de Administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag, voorkomende in „Tot de klok stilstaat”. Het gevraagde spreekwoord is:

De appel valt niet ver van den boom.

De woorden zijn: *palet; vandalen; voordeel; vin; bent en mop.*

De prijzen zijn ten deel gevallen aan: H. W. Puls, Welgelegenlaan 13, Apeldoorn, de hoofdprijs, zijnde een eiken verstelbare **Fauteuil, compleet met kussens**; Etui tafelmessen voor Mej. E. Stok, Kl. Overstraat 6, Deventer; Cig. Garnituur voor A. Lambriex, Brandenburgerweg 16, Maastricht; Barometer voor W. Schuil, Fabrieksteeg 26, Leeuwarden; Zilveren Taartschep voor mevr. Lievers-Volmer, Halma Heistraat 4 III, Amsterdam Oost; Sig. en Cig. garnituur voor F. H. Beintema, Paul Krugerstraat 10, Assen; Cig. Garnituur voor J. Hoogvliet, Baar-

land (Zl.); Sigarenkastje voor H. Stalborg p.a. Fr. v. Diepen, Rijnstraat 9a, Arnhem; Cig. Garnituur voor L. Zuurdijk, Anjelierstraat 21, Breda; Verz. Bonbonmandje voor Mej. A. Montfort, Kapel in 't Zand 126, Roermond; Sig. en Cig. garnituur voor J. v. Duivenboden, Gevers Deynootstraat 67, Scheveningen; Portefeuille voor J. Cuperus, Noordeinde 31, Meppel; Sig. en Cig. garnituur voor B. v. Ders, Dorpsstraat 50, Nispen (N-Br.); Barometer voor G. M. Hartman, v. d. Slondestraat 68, Utrecht; Portefeuille voor H. Schomaker, Nieuwelaan, Kolham E 261, Slochteren; Zilv. Aansteker voor W. A. Rietveldt, Laenscheweg 48, Zutphen; Zilv. Aansteker voor H. Stappers, Kinderhuisvest 27, Haarlem; Etui Theelepeltjes voor mej. Rie Spaan, Egelinglaan 29, Zeist; Zilv. Aansteker voor J. Muskee, Runde 32, Emmer-Compascuum; Portefeuille voor D. Douwstra, Schoolstraat 5, Drachten.

DAT KUNT GIJ **OOK!**

DAT KUNT **GIJ** OOK!

DAT **KUNT** GIJ OOK!

DAT KUNT GIJ OOK!

DAT KUNT
GIJ OOK!

Uw WELSLAGEN
of MISLUKKEN hangt
af van Uw **PERSOONLIJKHEID.**

70.000 Personen ontwikkelden hun **PERSOONLIJKHEID** met behulp van **DALMEIJER'S CURSUSSEN**. ENKELEN brachten zij **RIJKDOM, DUIZENDEN WELVAART en VREDE!**

Cursist 8570 bracht het in 3 jaar tijd van klein winkeltje die met het raam van zijn huis kamer als uitstalraam, wat stukjes leer verkocht, tot eigenaar van een nieuwgebouwd pand met een bloeiende zaak in lederwaren.

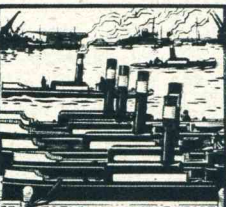
Cursist 9653 werd door het volgen van de Cursussen Wetenschappelijke Bedrijfsleiding van boekhouder tot Chef-eigenaar machinefabriek die hij geheel hervormde. Binnen 2 jaar verdubbelde hij zijn salaris.

Cursist 4597, sigarenfabrikant, schrijft dat hij zijn flinke eigen zaak te danken heeft aan Dalmeijer's Cursussen.

Cursiste 536 schrijft ons uit Nijmegen: „Ik ben er van overtuigd, dat veel huisvrouwen er wel bij zouden willen, als zij met ernst van uw lessen profiteerden.“

Cursist 7267 werd in 2 1/2 jaar tijd van een onbeteuterend Scheepsbewaarder tot eigenaar van een vloot van 60 sleepboten.

Cursist 4028, EIGENAAR VAN 24 KOUDENIERSWINKELS, schrijft ons: „Vroeger had ik altijd tegenspoed. Sinds de stichting van uw Cursus ondervind ik thans geen moeilijkheden meer bij het doorzetten van mijn plannen.“

Cursist 20267, verterende per maand niet zoveel als het bedrag van den Cursus, heeft staat hij aan het hoofd eener bouwonderneming met 80 werklieden en 10 bestuursbureaus van een belangrijke briket-fabriek. Hij schrijft ons: „dat alles dank aan uw Cursus“

HOE?

De hiernaast in beeld gebrachte geschiedenis van enkele Cursisten is slechts een greep uit duizenden.

GIJ KUNT DIT OOK.

Hetzij gij op een kantoor werkzaam zijt of een winkel hebt, hetzij gij een engros-zaak drijft of artikelen fabriceert, hetzij gij in den commissiehandel of in technische vakken werkt, hetzij gij een controleerende of gecontroleerde positie bekleedt, hetzij gij ambtenaar zijt of vliegtuigbouwer, schoenmaker, groothandelaar of winkelbediende, electricien of exportslager, onderwijzer of minister, of wat dan ook: altijd zullen de Cursussen van **DALMEIJER'S EFFICIENCY INSTITUUT** (de beroemde „Cursussen van **DALMEIJER**“) u dingen leeren, u methoden en oplossingen doen kennen die in korten tijd aan uw leven nieuwe betekenis en inhoud geven, uw levenslust en levensvreugd vermeerderen, en het nut en de economische waarde van uw arbeid verdubbelen, ja verveelvoudigen. Hierdoor zult gij vanzelf

UW POSITIE VERBETEREN.

Volg eens aandachtig onderstaand lijstje. Daar zijn zeker dingen bij, die verbeterd en vermeerderd, voor u van ingrijpende betekenis in uw leven kunnen worden. Ziehier, bezit gij

- Groot Concentratievermogen?
- Beslistheid? Organisatievermogen?
- Practische Levenskunst? Drijfkracht?
- Methoden voor Arbeidsbesparing?
- Initiatief? Logisch Denken? Vindingrijkheid?
- Zelfkennis? Scheppende Verbeeldingskracht?
- Snel Opmerkingsvermogen?
- Kalm Oordeel? Energie?
- Kunt gij snel Besluiten? Hebt gij Wilskracht? Zelfvertrouwen? Plichtsgevoel?
- Overredingskracht? Verstaat gij Opvoedkunde? Zijt gij ervaren in het uitdenken van nieuwe Ideeën?
- Kunt gij geduld oefenen?
- Raken uw verstandelijke hulpbronnen nooit uitgeput? Hoe staat het met uw Doorzettingsvermogen? Bestuurseigenschappen?
- Verkoopkracht? Arbeidstaetiek?
- Geschiktheid als aanvoerder?
- Tact in zaken? Macht over Uzelven?
- Bijzondere Handelskennis? Hersencontrole?
- Redeneervermogen?
- Kunt gij snel en beslist handelen?
- Is dat dan altijd weloverwogen?
- Bezit gij een Getraind Opmerkingsvermogen en een nimmer falend Gehooren voor Gezichten, Getallen, Feiten, Data, Afspraken, Overeenkomsten, Prijzen, Marktberichten, Koersen, Argumenten, Redeneeringen, enz.?

Kunt gij op deze vragen volmondig „JA“ antwoorden? Kunt gij dat? Zoo neen, dan zult gij onmogelijk in staat zijn te blijven, die gij zijt, laat staan vooruit te komen. Dan kunt gij den strijd des levens niet met eer en voordeel voeren.

Wacht u ervoor achter te raken. Het „Wee den Overwonnene!“ is thans nog even wreed, en zal even hard voor u zijn, als 2000 jaar geleden in de arena voor de leeuwen der Romeinen!

Maar gij behoeft niet te vreezen, gij voelt uw kracht groeien, uw geest sterken, gij verheugt u in steeds grootere waardeering voor uw persoon en voor uw arbeid; gij ziet uw beurs zich vullen, uw tegoed op de bank aangroei, als gij blijk geeft jong te willen blijven, als gij doet als de jeugd: als gij leert wat de moderne wetenschap van het leven ook U leeren kan. Dat is het werk, dat **DALMEIJER'S EFFICIENCY INSTITUUT AMSTERDAM** onder leiding van J. C. DALMEIJER sinds 20 jaren doet: menschen opheffen, ze verder brengen, hun den weg wijzen tot het bereiken van den top, voor het vervullen van steeds hogere doeleinden. Dat heeft het gedaan voor 70.000 anderen, dat kan het

OOK VOOR U!

Bedenk, dat het uw plicht is, niet alleen tegenover hen, die meer of minder van u afhankelijk zijn, maar ook tegenover uzelf, niets onbepoofd te laten, om gebruik te maken van elke gelegenheid, die u geboden wordt om vooruit te komen, om een betere positie te bekleden, om hogere dingen te volvoeren en daarvan te genieten. — Gij behoeft u niet in te spannen. Iedereen kan onze Cursussen begrijpen. Alle vragen, die zich bij u mochten voordoen, vinden eene oplossing in de lessen. En wie eenmaal aan onze Cursussen deelnam is altijd onze onafscheidelijke vriend geworden. Denk eens voor een oogenblik aan de menschen in uw naaste omgeving. Is daar niet iemand aan te wijzen die in een paar jaar tijds belangrijk omhoog klom? Die — geleidelijk maar toch zichtbaar — vooruit kwam? Hoe is dat gekomen, denkt ge? In 99 VAN DE 100 GEVALLEN vindt dat zijn oorzaak in het feit dat die persoon zich leerde concentreren, dat hij niet alleen zijn hersenen, maar ook

ZIJN PERSOONLIJKHEID

heeft ontwikkeld — Ons zeer bijzonder onderricht in de ontwikkeling der Persoonlijkheid en al wat daartoe en tot de toepassing en benutting er van in het dagelijksch leven en in zaken, behoort, wordt uitsluitend **PER POST** gegeven, van het begin tot het eind. Elke les is persoonlijk, en gij zult heel spoedig de prettige uitwerking van onze lessen leeren kennen en waardeeren. Gij behoeft alleen te leeren in verloren oogenblikken. En naarmate gij meer bekend wordt met de methoden van **DALMEIJER'S EFFICIENCY INSTITUUT** zult gij er u gaarne met hoofd en hart aan geven, omdat gij reeds

na een maand u rustiger voelt, in minder tijd meer werk verricht en zodoende ook meer vrijen tijd overhoudt.

Zend nevenstaanden **BON** voorzien van uw naam en volledig adres en desverkiezende 18 cent aan postzegels voor tegemoetkoming in de porto, aan het Bureau van

„De Stad Amsterdam“
N.Z. Voorburgw. 262, A'dam

en u ontvangt omgaand de drie interessante brochures die u duidelijk zullen maken hoe de „**METHODE DALMEIJER**“ voor u, evenals voor hen, wier ervaringen hier in beeld zijn gebracht, een **NIJEUW TOEKOMST** kan scheppen.

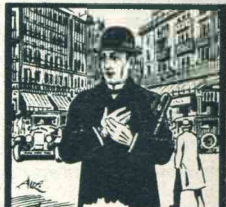
Deze woorden, dit motto:

Een Nieuwe Toekomst

moet gij boven het adres op uw envelop zetten.

Cursist 3068, ASSURADEUR van een fabriekarbeider, ben ik door uw lessen een flink zakenman geworden.

Cursist 10005 wordt met voortgang van vele andere, reeds een jaar na zijn Cursus te hebben besloten, te worden tot Directeur van het filiaal te Parijs van een onder grootste industriezaken.

Cursist 1664 (N.O. Thuis) heeft de bestrijde administratieve gevel om, herstelde de orde en heeft thans de teugels vast in handen. Certijns verwerpen opzichter, voel men thans in alle afdeelingen zijn aanwezigheid.

Cursist 18642 werkte zich in 6 jaar tijds op van een salaris van f 15 p. week, tot de positie van administrateur-eener aangepaste inkoop-vereeniging in het Noorden des lands op een jaarlijks inkomen van f 3000.

Hierlangs afknippen.

BON voor de Abonne's en vaste Lezers van dit blad.

Ondergeteekende verzoekt gratis toezending van de drie interessante brochures **PERSOONLIJKHEIDSVORMING, HOE GROOT IS UW NUTTIG EFFECT? EEN KORTE WEG TOT SUCCES.**

In DRUKLETTERS invullen s.v.p.

Naam:
Beroep: Oud:
Volledig
Adres: St. 27-1-33
Insluiting van 18 cent in postzegels is niet noodzakelijk, doch zal op prijs gesteld worden.